Midnattsropet

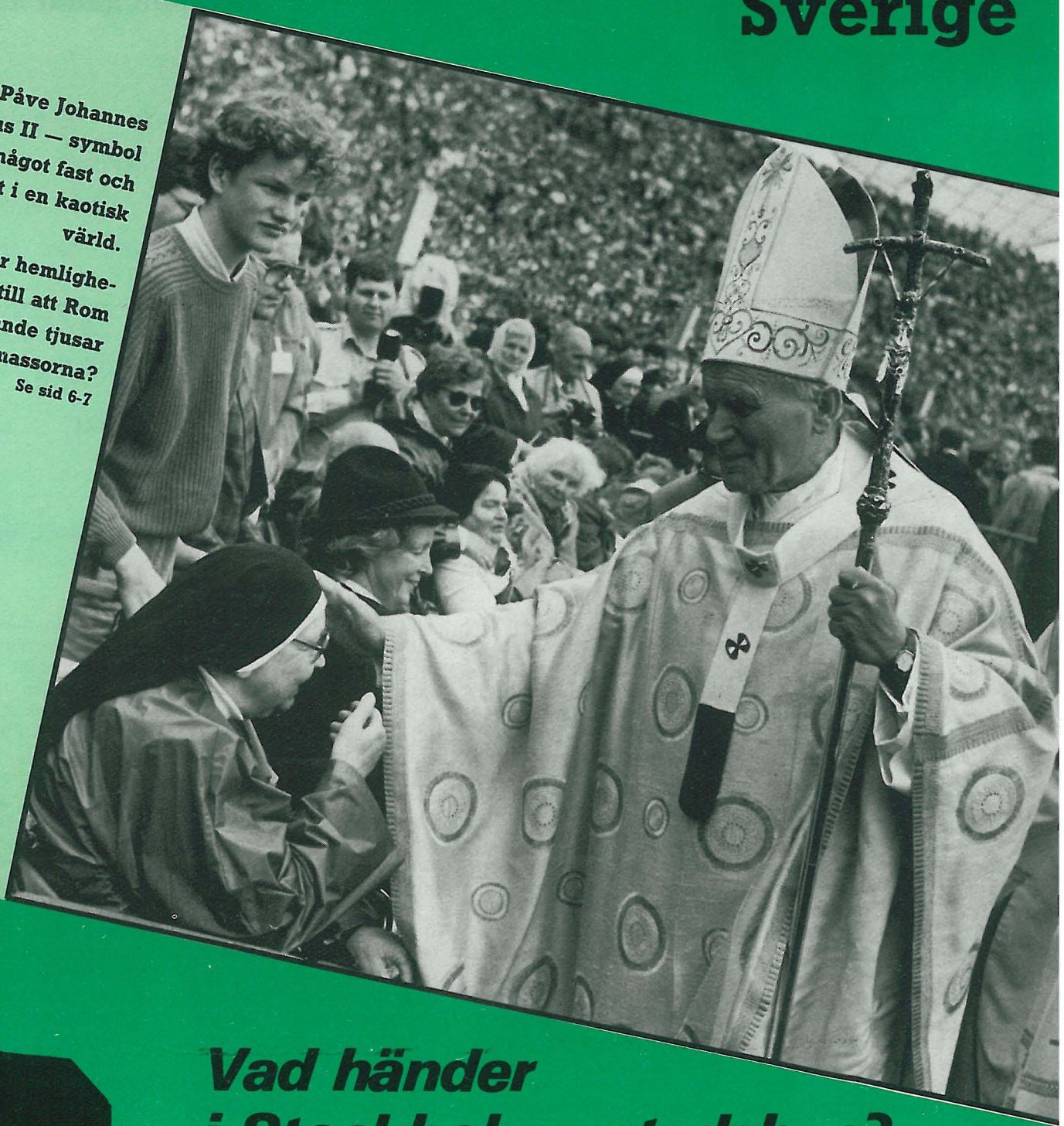
Nr 2-3 • 1988 • Årg 29 • MARANATA — Du Vår Herre Kom! Pris 10:-

Roms charmoffensiv når Sverige

Påve Johannes Paulus II — symbol för något fast och heligt i en kaotisk värld.

Vad är hemligheten till att Rom fortfarande tjusar massorna?

Se sid 6-7

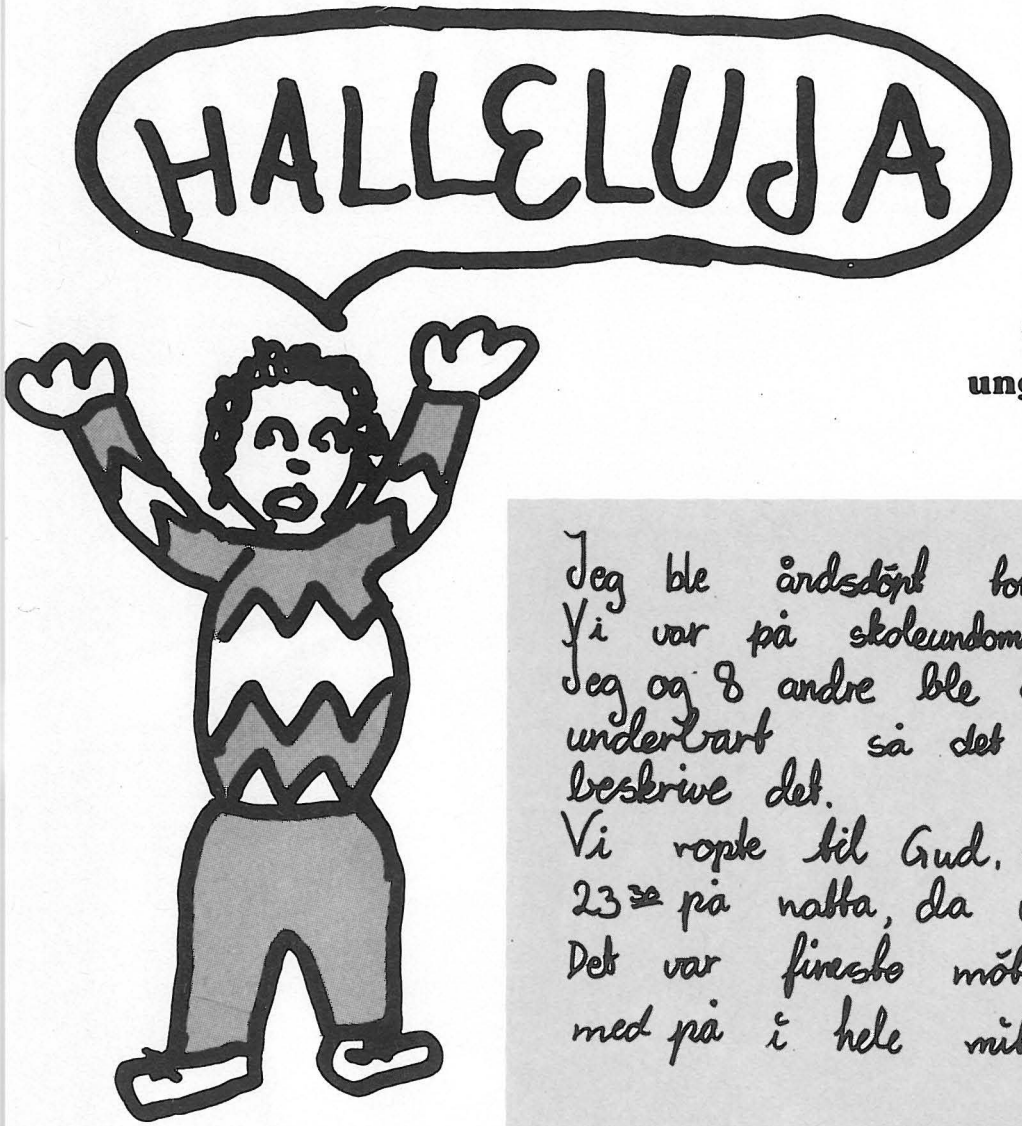

Vad händer i Stockholms stadshus?

Kommunalpolitiker i protestskrivelse

Se sid 16-17

Rapport från sportlovsveckan på Latorp

Det var en fantastisk upplevelse att se ungdomar ligga på knä och ropa till Gud och tala i tungor mitt under det att OS i Calgary fyllde många ungdomar i deras egen ålder med helt annat innehåll.

Jeg ble åndsdöpt torsdag den 18/2-88
Vi var på skoleungdomsuka i Sverige
Jeg og 8 andre ble åndsdöpt, det var så underbart så det ikke går an å beskrive det.
Vi ropte til Gud, helt til klokken 23³⁰ på natta, da var alle veldig hese.
Det var fineste møtet jeg har vert med på i hele mitt liv.
Hilsen Samuel Hafsahl

Vi startade vår resa något nedslagna. Det liknade ju mer vår än vinter. Gräsmattorna grönskade här i Stockholm och träden hade knoppar. Jag sa till mina ungdomar att de skulle lämna skidor och skridskor hemma för det fanns ju ingen snö.

Ungarna envisades och full utrustning kom med. Jag tänkte att bara ungarna får möta Gud så är det värt att satsa allt. Ungdomarna och barnen var väldigt förväntansfulla och jag visste verkligen att de måste få möta Gud rejält.

När vi närmade oss Örebro blev det plötsligt lite vitt efter vägkanten och när vi kom till Humlegården i Latorp var det alldeles vitt. Både skidor och pulkor kom till användning direkt.

Gissa om ungarna blev lyckliga. Jag tror att det var enda stället i hela mellansverige som hade ett snötäcke.

Vi blev väl mottagna av storfamiljen på Humlegården och 75 barn fick sängplats och god mat i en veckas tid.

På dagarna var det bibelstudium och film om olika bibeltexter och Fred Örtegren visade också en film som hette "Är utvecklingsläran sann?" Det var väldigt intressant och givande. Bibelstudierna svarade Tage Johansson, Kjell Hägerman, Per-Arne Imsen och Gunno Andersson för. Per-Arne Imsen hade också en härlig sångstund med många nya sånger och pilgrimsskolans elever sjöng med liv och lust och framför allt med andens inspiration.

Eftermiddagarna var avsatta för sportsliga aktiviteter som skidåkning, skridskoåkning och de minsta åkte pulka. En eftermiddag var vi också till Gustavsviks badhus och där hade vi väldigt roligt.

Onsdagskvällen var det väckelsemöte med inspelning för Radio Maranata Örebro och ungdomarna vittnade och sjöng.

Torsdagskväll var det möte igen och jag upplevde att ungdomarna var väldigt ivriga att inte missa tillfället att bli andedöpta och förnyade. Birgitta Johansson hann bara bjuda in till förbön så fylldes bänkarna av längtande. Det var en fantastisk upplevelse att se dessa ungdomar ligga där på knä och ropa till Gud och tala i tungor mitt under det att OS i Calgary fyllde många ungdomar i deras ålder med helt annat innehåll. Jag kände mig verkligen tacksam till Gud att vi fick vara med. När jag satt mitt i denna skara så tänkte jag mig tillbaka när vi hade förädramöten och man blev ombedd att vakta skoldanser. Tänk att få ge ungdomarna mening och mål i livet, få överlämna dem i Guds hand och vara viss om att han tar ut sina vittnen ibland dem. Jag tror att dessa grenar kommer att bära mycken frukt om vi förstår att ta vara på det bräckliga materialet, vårda och leda dem rätt.

Tack alla syskon i Humlegården för er gästfrihet och ett speciellt tack till Maj Andersson för din insats i köket!

Ulla-Britt Bygdås Stockholm

— Vi har blivit andedöpta! En grupp av den förnyade skaran som samlades på lattorp under årets sportlovsvecka. Foto: PER ARNE IMSEN

Hege Asprusten
12 år

Fred!
Nå har jeg akkurat vært på en skoleungdumsuke. Der ble jeg åndsdøpt. Det var på et møte da alle bad for hverandre. Vi talte i tunger allesammen. Jeg ble så glad da jeg ble åndsdøpt. Det er en følelse jeg aldri kommer til å glemme. Nå vil jeg tjene Jesus for resten av livet!

Han har vist sin nåde i mot meg!

Elisabet Johansson
13 år

Frid!
Vår skolungdomsvecka går mot sitt slut, det är redan lördag. Det har varit en underbar vecka. I torsdags kväll mötte vi Gud så underbart. Vi bad i ca 2 1/2 timme (om inte mer), vi ville inte sluta.

I fredags kväll var det också underbart. Allt som allt var det ca tio som blev andedöpta.

Vi har sett film. Det var händelser ur bibeln t ex Noa, Tio budorden, Sodom och Gomorra m m. Vi har lärt oss nya sånger. Vi har haft roligt i pulkabackarna och skidspåren. Vi har åkt skridskor och badat.

Till slut vill jag bara läsa ett bibelord:

"I trolösa avfällingar, veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän." *Jak 4:4*

Roger Lindroos
10 år

Frid!
Jag heter Roger Lindroos och är 10 år. På sportlovsveckan var jag i Latorp, på Humlegården, som ligger 13 km utanför Örebro.

Det var en härlig vecka. Vi åkte skidor och pulka. En dag badade vi och en annan dag åkte vi skridskor. Tage Johansson undervisade om tabernaklet och att porten till förgården är en bild på frälsningen. Kjell Hägerman undervisade om bibeln. På grekiska heter bibeln Septuaginta som betyder att den består av sjuttio böcker. På torsdagen mådde jag inte så bra, så jag kunde inte vara med på kvällsmötet. Den kvällen var det åtta som blev andedöpta och tre av dem blev helade.

Nästa dag var jag frisk igen. På kvällen blev jag också andedöpt. Jag gick fram och böjde knä på en stol och började be. Tage sa att jag bara skulle säga: Tack Jesus! Det gjorde jag, och snart kunde jag inte säga det mera, utan det blev bara massor av konstiga ord. Sedan började jag tala i tungor. Det vill jag tacka Jesus för.

Rebecka Imsen
12 år

Hej alla läsare!
Jag var med på sportlovet och där fick jag möta Gud. Det var ett av det finaste möte jag har varit med på. Men det var inte bara jag som fick möta Gud utan det var nästan alla. I alla fall något liknande. Jag vill dela med mig av en bibelvers.

Ords. 22:6
"Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver gammal."

Och så vill jag dela med mig en sång som Linda och jag har skrivit.

Jesus han kommer snart.
/3 ggr.
På skyarna en gång.

Miriam Johansson
12 år

Hej!
På hela vintern finns det bara en sak att se fram emot, och det är sportlovet. Varje år har det varit lika roligt. Det här är första gången det är i Latorp.

Idag är det näst sista dagen. Vi har haft jätteroligt här, vi har badat, åkt pulka, skidor, och skridskor. Vi har också tittat på många bra filmer om syndafloden, de tio budorden, Sodom och Gomorra, David och Goliat och Jesu liv.

Det bästa av allt är mötena på kvällarna. Torsdagens kvällsmöte var det längsta

forts sid 26

ARNE IMSEN

Den tid är inte långt borta då BABYLON SKALL FALLA

Under de sista dagarna har jag sökt i mina bokhyllor och tittat i mina handlingar för att hitta gamla röster från fädernas tid. Den stora och helt övergripande frågan nu är ju den kristna församlingens vanmakt, passivitet och sekularisering. Den har i mycket stor utsträckning förlorat sin identitet.

I Göteborg tar förre kyrkoministern därvarande biskopen i örat, och menar att han måste petas, så att en annan biskop kan få träda till och viga en kvinnlig präst. Civilministern ska se till att biskopen underordnar sig och gör vad staten kräver. Man konstaterar åter kyrkans babyloniska fångenskap. Den är ju fullständigt fångad av statliga direktiv och dekret. Man frågar sig i vad mån den över huvud taget har rätt att betrakta sig som kristen. Den är ett religiöst serviceorgan med vissa kristna fragment. Det kyrkan egentligen skulle representera finns nedskrivet och antaget såsom fundament för kyrkans liv och verksamhet. Men denna teologiska grund betyder i realiteten inte någonting, utan kyrkans prästerskap är redo att gå hur långt som helst i underkastelse och kompromisser. Följaktligen är biskopens motstånd helt meningslöst. Kyrkan behandlas som alla andra statliga myndigheter.

Det är emellertid inte bara den kyrkliga och frikyrkliga verksamheten som befinner sig i den situationen, utan hela den folkrörelse som hade sin upprinnelse i slutet av förra århundradet och slog igenom i början av detta, har sedan utvecklats med en oerhörd kraft. Frikyrkorörelsen har växt fram parallellt med arbetarrörelsen, fackförenings- och nykterhetsrörelsen och kooperationen. Det gemensamma för alla de här rörelserna var deras frihet och oberoende i förhållande till statsmakten. Man kämpade samhällskritiskt för att tvinga fram fundamentala förändringar på vitt skilda områden.

Efter några årtionden flöt detta folkrörelsesverige ihop med staten på ett helt otroligt sätt, och blev serviceorgan med halvstatlig myndighet. Det förunderliga är att under tiden detta sker, avpersonifieras organisationerna; de institutionaliseras och byråkratiseras. De förlorar sin ursprungliga karaktär, och naturligtvis också därigenom sin ideologiska profil.

Vad har det tagit åt frikyrkorörelsen? Vad representerar den idag? Frikyrkligheten har avsöndrat sig ifrån sitt eget ursprung. Under tiden kämpar man horisontellt intensivt för ekumenik och gemenskap. Det pågår ett närmande som är ganska sensationellt; ett nytt ekumeniskt klimat utan vertikala turbulenser. Man strävar efter integration organisatoriskt och ekonomiskt, för att konsolidera makten.

Om man ser i ett historiskt perspektiv, så har de nuvarande frikyrkorna avlägsnat sig ifrån sitt eget ursprung,

Midnattsropet

Omslagsbild: PRESSENS BILD

Box 20134, 161 20 Bromma, Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: TeKå Offset, Bromma 1988

forntid och fäder, och samtidigt närmat sig samtida kyrkor. Samtliga kyrkor kan idag förenas, därför att de har förlorat det idémässiga och andliga inflytandet ifrån fäderna. Det har tunnats ut under historiens gång, och efter två eller tre generationer finns det knappast kvar annat än möjligen i arkiven, vars biografier är intressanta att ta fram vid solemna tillfällen.

Sveket mot Jesus Kristus

En stor, vital och allvarlig fråga, där enheten uppenbarligen har varit fullständig, och där det inte har höjts något varnade pekfinger eller uttalats några reservationer, är *subventionsfrågan.* Vad är det som förenar, eftersom avsöndringen ifrån det ursprungliga är tydlig, och svalget är så stort, att det inte finns någon gemensam nämnare annat än möjligen namnet och sångboken?

Hur kan en folkkyrka med dess helt utombibliska frälsningslära vara attraktiv partner i det ekumeniska dramat för en frikyrka, som emanerar ur en genuin folkväckelse med krav på personlig tro, omvändelse och frivillig anslutning? Frälsningsteologin kan aldrig överleva en sådan enhetsprocess, även om den givetvis är rationell, praktisk och ekonomiskt motiverad.

En urvattnad teologi har möjliggjort föreningen. Det finns nämligen en stor fråga som dominerar i ekumeniska sammanhang, för alla vet om dess betydelse — och det är ekonomin. Jag har läst om stora företagsfusioner i det profana samhället. Man har sagt att det är rationellt att gå ihop, det är ekonomiskt, och man har hittat på en hel del saker som nödvändiggör sammansmältningen. Det blir större utdelning genom denna samordning. Det där ligger i tiden, framtvingat av de ekonomiska villkoren, inte minst skatterna. Därför smälter hela etablissemanget samman i stora truster och organisationer inom näringslivet, men också inom andra områden i samhället.

Kyrkorna är i full färd med att följa ungefär samma trend i tiden så de blir ekonomiskt starka och kan hävda sig framför allt politiskt som samhällsreformatoriska och organ för religiös service i etablissemanget.

Företagen smälter ihop och kommer in under samma tak och blir stora och mäktiga. De säger att de ska bli mera konkurrenskraftiga gentemot utlandet, och kunna hävda sig på olika marknader. Har man en sådan målsättning, måste man framför allt tänka på den materiella välfärden, och inte ta särskilt stor hänsyn till vad det innebär med avseende på förlust av personlig frihet eller andra värden som de här oerhörda trusterna måste leda fram till med alla sina monopolanspråk. Just på grund av storleken, blir de helt dominanta inom respektive område.

Kristenheten behöver gå till fäderna för att få veta vad egentligen dess uppgift är. Det som var från begynnelsen, är det som är ursprungligt och äkta. Och det kan ge oss ofördärvade informationer om hur vi egentligen bör handla.

En ärkeateist uttryckte förfärlig oro över att de kristna och till och med statsmän, börjar aktualisera apokalypsen och tala om vad som står i Uppenbarelseboken. Det framgår att de har sina funderingar om vi lever i den tid då profetiorna går i fullbordan. De känner sig kanske både hoppfulla och förskräckta inför utvecklingen. Men mannen som påtalade det, tyckte att det var något fasansfullt. Båda reaktionerna är väldigt intressanta. Centralism och totalism är exakt det man kan vänta sig, om vi ska lyssna på bibelns budskap. I affärslivet och näringslivet, inom föreningslivet och politiken, nationellt och internationellt, ser detta ut som en universell företeelse. Då ateistiska oroselement börjar träda fram och uttrycka sin oro, och menar att man måste försöka bekämpa bibeln såsom en kulturfara, är det ett kraftigt vittnesbörd om att man väntar sig någonting utomordentligt.

Det här utomordentliga som vi nu talar om, det hade fäderna grepp om. De var alltså framtidsorienterade genom sin profetiska vision. Ekumenerna idag är samtidsorienterade, med brist på profetisk intuition och uppenbarelse. De är därmed inte ointressanta. Tvärt om, de är mycket intressanta, därför att de har en politisk intiution som kan göra att de på ett mycket påtagligt sätt kommer att påverka utvecklingen inom vissa områden.

Endast sanningen frigör

Om *T B Barratt*, pingströrelsens apostel i Norden skulle ha trätt fram nu, hade han inte haft någon plattform eller predikstol, och förmodligen hade han fått tidningen Dagen som sin största fiende. Troligen Evangelii Härold också. Jag skulle tro att predikantkonferensen i Stockholm skulle ha haft stora bekymmer med denne Barratt och hans budskap. Han skulle säkerligen ha blivit avvisad, utbuad eller utestängd.

Jag ska citera ur hans skrifter och det här är ingenting för konsumenter av framstegsteologi. Det är heller ingenting för en sekulariserad och världsligt inriktad församling, som har gjort sig alltmera beroende av statliga subventioner. Det finns ingenting svekfullare i kristenheten än subventionstagandet. Det indikerar det djupa och vidriga förfallet; sveket mot Herren Jesus Kristus.

Vi ser vad det har betytt för exempelvis pingströrelsen, som idag har flera tiotal miljoner årligen i subventioner. Tidningen Dagen använder sig ofta av uttryck som "sund väckelsekristendom" och "biblisk kristendom". Jag söker i tidningen Dagen efter den sunda och bibliska kristendomen, men den finns knappast där. Dagen representerar en kristendom på avvägar, med hela sin policy och framtoning av olika ting. Tänk att med statliga subventioner och missionsmedel skapa en tidning, som vecka efter vecka publicerar och blir en kanal för att aktualisera alla tänkbara TV- och radioprogram, sida upp och sida ner. Samtidigt vägras Maranataförsamlingen sätta in sina mötesannonser där.

Det är också fråga om vilken livssyn tidningen Dagen står för. Nyhets- och annonssidor är genomsyrade av en kapital- och publikfriande materialism en ljum kristenhet odlar, men en levande väckelsekristendom bekämpar och näpser såsom väsensfrämmande världslikställighet.

Denna opportunism var helt otänkbar hos de veteraner som genom lära och liv blev till ett skådespel för världen. Hur hade den behandlat Barratt om han trätt fram nu? Den hade aldrig accepterat honom i sina kyrkopolitiska och statssubventionerade spalter.

I en bok som gavs ut på Filadelfiaförlaget i början på trettiotalet: *"Den kristna församlingen"*, hade han en kapitelrubrik om församlingar man inte kan ansluta sig till. I sju punkter redovisar han sin syn på ett sätt som knappast kan missförstås. Han företräder en isolationism de flesta stämplar som trångsynt sekterism. Men vill man bevara den kristna identiteten, och opåverkad lotsa sig igenom sekularismens och ekumenikens tidevarv, lär nog pingstpionjärernas restriktiva eller avvisande hållning få beaktas och bejakas. Orsaken till ekumeniken och att man är så mån om att skaffa sig pengar är *maktbegäret.* Man är rädd för att förlora sin makt, sitt samhällsinflytande. Man är känslig för folket — vad de kräver och vill. Och därmed är man en folkrörelse och styrs alltså då av de lagar, metoder och medel som gäller för andra etablerade folkrörelser med religiösa eller profana förtecken.

Barratt skriver så här:

"1. De första kristna krävde personlig tro på Jesus och upplevd frälsning före församlingstillhörighet."

Då fanns inga subventioner, och inget PU heller. Man har nu slagits för att få subventioner för alla barn i församlingarna. I Stockholm har man lyckats med att utverka subventioner även för de icke döpta. I realiteten innebär det att den ungdomsorganisation som växt fram under de senaste åren, till 100 % uppburen av statliga bidrag.

"2. De första kristna församlingarna praktiserade endast ett dop. De visste inte om spädbarnsdopet.

3. Apostlarnas beslut var avgörande för

forts sid 24

ENHET TILL VARJE PRIS

Attityderna till enhet inom svensk kristenhet har märkbart förändrats den senaste tiden. Förutom den organiserade ekumeniken som mest sysslar med administration, gemensamma kyrkbyggen och bidragsfrågor växer en ny rörelse fram. Fenomenet märks tydligast inom den s k förnyelserörelsen där språket och beteendet närmast vittnar om en slags desperation: enhet till varje pris. Ja man får känslan av att delar av kristenheten är på drift bort från den enkla, klara evangeliska bekännelsen.

□ □ □

Språket inom förnyelserörelsen är intressant — och skrämmande. Man talar om att "mogna fram till enhet", att "erkänna varandras tjänster och funktioner". Vidare att vi "är en del av helheten". Allt ger intryck av en förförisk begreppsvärld fullkomligt obegriplig för utomstående. Vad innebär det exempelvis att 'mogna fram till enhet'? I vilken helhet är man en del av? Är också Kristus och evangelium en del av denna helhet? Att kristna samlas på olika håll i olika lokaler är ett bevis på splittring. Ett svårt handikapp för församlingen på jorden.

□ □ □

Tvärtemot denna trend visar historien att det är det renodlade budskapet som skapar nyfikenhet och efterfrågan. Det *smala* budskapet. Likaså är det oftast den lilla kämpande gruppen som skapar uppmärksamhet. Som väcker och besvarar tidens viktigaste frågor. I den svärmiska och passionerade atmosfär som präglar nyekumeniken kommer det säkert att ske många föreningar mellan kroppar, själar och dogmer. I synnerhet som Rom nu är på offensiven. Vi har all anledning att bevaka denna månskensromantik. Lewi Pethrus skrev i Härolden 1927: Vi tro, att en levande kristen, som icke kompromissar med otro och skökoväsende, i längden kan uträtta mera för Guds verk, även om skaran är liten och på alla sidor trängd... Midnattsropet återkommer.

Massorna i Solidaritet hyllar John Paul II i Gdansk 1987. Nästa år kommer påven till Sverige för att hyllas av en samlad kristenhet. *Foto: PRESSENS BILD*

Den romersk-katolska kyrkan måste ses som en av de märkligaste företeelser som någonsin existerat i mänsklighetens historia. En fast världsvid organisation. Men samtidigt en mystisk oåtkomlig religiös skuggvärld med symboler, mumlande böner, sällsam uråldrig körsång och svarta kåpor. Från Vatikanen styrs katolska kyrkan av ett omutligt politiskt system. Men i ett litet kloster i Sydamerika möter man den tidlösa gudstjänsten oförändrad sen århundraden.

Själv skriver hon om sig:

Jag är alla jordevarelsers moder;
varför smädar du mig, värld,
för att jag får vara stor
som min himmelske Fader?
———
Jag är alla vägars väg:
på mig vandra årtusendena
fram till Gud!
(Gertrude von le Fort)

Kyrkan säger sig ha sina rötter direkt i Kristi liv och gärning bland folket på den gallileiska landsbygden. Och alla löften om kraft i den helige Andes uppenbarelse, seger, och renhet som Jesus uttalade över sina apostlar tillämpar kyrkan på sig själv.

Vidare om sig själv:

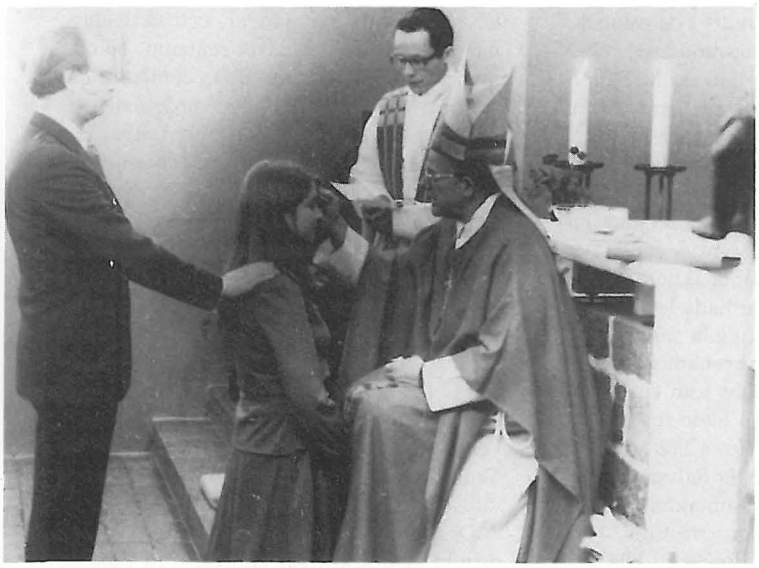
Katolska kyrkan är en väl avgränsad institution med säte i Petrus biskopsstad, Rom. Dess huvud och ledare är Kristus och ingen annan. Påven är hans ställföreträdare.

Det är klara verba. Självklart är kritik och ifrågasättande uteslutet eftersom det i slutändan skulle drabba Kristus själv. Ur denna bekännelse och tradition hämtas auktoriteten som behövs för att hålla samman ett världsvitt system av villfarelse och lögn.

Väckelserörelserna i vårt land har av tradition intagit en klar ståndpunkt gente-

ROM tröstar och välsignar

Den västerländska kristenheten får stå på åskådarplats när Rom drar ut på charmoffensiv. Påvens statsbesök är omåttligt populära. Han framstår som något fast och heligt i en kaotisk och ohelig värld, skriver LARS BYGDÅS i sin översikt av katolska kyrkans snart tvåtusen-åriga dominans över sinnen, själar och världsdelar.

Tag emot inseglet på Den Helige Ande. *Biskopen smörjer den unge korsvis i pannan med en blandning av balsam och olja. Efter handpåläggning kan konfirmanden "omedelbart gå ut och tjäna kyrka och samhälle i Andens rika mångfald".*
Foto: KATOLSK KYRKOTIDNING

mot romkyrkan. Det finns många stridsskrifter som dokumenterar hur man gick till storms mot kyrkans orättfärdiga hantering av heliga ting. Inga skönlitterära alster precis men nödvändiga för att markera väckelsefolkets ställning.

För många nyomvända och nysmorda förkunnare existerade bara ett namn på den katolska kyrkan nämligen *Den stora skökan.*

Men rösterna har tystnat. Nu anses det närmast vulgärt och okristligt att angripa "bröderna i Rom". Nu talar man om samförstånd och dialog och om framtida mötesplatser. Men faktum är att det finns bara en vinnare och en förlorare i detta spel. Gammal är äldst. Romkyrkan har besegrat betydligt smartare fiender än dagens delegationer av servila frikyrkopredikanter.

Attraherar och tillfredsställer

Vad är då hemligheten till att kyrkan fortfarande efter nära två årtusenden attraherar och tillfredsställer miljoner människors religiösa behov? Främst beror det säkerligen på denna blandning av fast trygg organisation och — mystik. Men ledarna i Rom har genom århundraden också skickligt balanserat mellan slutenhet och öppenhet i fråga om läran. Samtidigt som kravet på trohet gentemot traditionen och dogmeran är absolut har man under seklernas gång plockat upp gångbara och populistiska idéer som man införlivat med sin teologi.

Enskilda personer och deras religiösa erfarenheter har även satt sina spår i kyrkans lära och liv. En så viktig del av kyrkans lära som barndopet t ex, fick en ny dimension genom Augustinus "uppfinning" och lansering av begreppet *arvssynd* redan på 300-talet.

Augustinus var en man som i dogmatiken sysslade med syndfrågorna. Själv hade han brottats mycket med frågorna om synd och skuld i samband med sin omvändelse från ett lastbart liv i romarrikets huvudstad. Han upplevde möjligheten till befrielse och försoning i Jesu verk. Men av någon anledning tyckte han att det var *för* enkelt — och utvecklade den fruktansvärda villfarelsen om att babyn som föds in i världen var behäftad med synd. Synd som måste tvättas bort i det preparerade dopvattnet. Barnet — som Jesus lyfter upp på sina händer som bevis på det renaste som existerar — var även, enligt kyrkan, under demoniskt inflytande och måste behandlas med riter och besvärjelser (exorcism).

Augustinus som levde åren 354 t o m 430 hade gjort en religiös erfarenhet. Men drar fel slutsatser och skapar så en fullkomlig villfarelse.

Läran av arvssynd och barndop finns ju även som alla vet i Evangelisk-Lutherska kyrkans bekännelseskrifter — § 2,6,9 — och tillämpas varje söndag i våra kyrkor och kapell.

Framför allt ger barndopsceremonien en oerhörd makt åt kyrkan. Där mötes vänner och fiender men framför allt kyrkan och föräldrarna.

Thomas av Aquino är en annan av kyrkans stora profiler som blandar utombibliska idéer med det ursprungliga evangeliet. Han var född 1225 mellan Rom och Neapel.

Tiggarordnar

Från en förmodat mycket instängd klosterskolemiljö i hemstaden kom han till ett av Europas första rent statliga universitet. Givetvis med en mer vidsynt och "hednisk" världsbild som grund för sin undervisning. Där öppnades porten till hela den grekiska filosofin för den vakne studenten Thomas. Framför allt mötte han Aristoteles. Lärjunge till Platon och Sokrates och under medeltiden upphöjd till auktoritet på alla vetenskapens områden men främst inom naturfilosofin. Självklart blev Thomas påverkad av de män som talade om atomernas sammansättning och den demokratiska politiken 400 år före Kristus.

Men ungefär samtidigt gick en väckelserörelse genom Europa. Tiggarordnarna som var en protest mot kyrkans rikedom och ytlig-

forts sid 25

GUD VÄNTAR VID BETEL

— Predikan av ARNE IMSEN —

Vi ska läsa ur 1 Mos. 12. Kapitlet är illustrerande och ger oss insikter i andliga förhållanden. När man transformerar om det och placerar det på nytestamentlig mark, upptäcker man otroliga hemligheter som är lärorikt att ta vara på. Man får en insikt som är väldigt vägledande och betydelsefull.

Det här kapitlet handlar om en helt ny epok i frälsningshistorien. Det börjar med ett uttagande och ett uttåg. Det handlar om Abraham och hans flyttning till Kanaan. Det är den andra etappen i Abrahams historia som började i Haran, utanför det kaldeiska Ur. Han var från en patricierssläkt, son till Tera. Han fick en märklig uppenbarelse som förändrade hela hans liv. Också frälsningshistorien kom genom honom att få en alldeles speciell utformning. Han blev uttagen att bli en fader till många folk.

Den andra etappen inleds med flyttningen ifrån Haran. Det blev nämligen en lång parentes i Haran. Tera, hans fader som hade följt med honom ut ur Kaldeiska Ur, dog efter femton års vistelse i Haran. Abraham fick en förnyad uppenbarelse från Gud då de här naturliga banden som hade varit orsak att inte gå vidare äntligen bröts. Herren bjöd honom dra vidare.

I 1 Mos. 12:6-9 står det att han kom till Kanaans land: *"...och kommo så till Kanaans land. Och Abram drog fram i landet ända till den heliga platsen vid Sikem, till Mores terebint. Och på den tiden bodde kananéerna där i landet. Men Herren uppenbarade sig för Abram och sade: 'Åt din säd skall jag giva detta land.' Då byggde han där ett altare åt Herren, som hade uppenbarat sig för honom. Sedan flyttade han därifrån till bergsbygden öster om Betel och slog där upp sitt tält, så att han hade Betel i väster och Ai i öster; och han byggde där ett altare åt Herren och åkallade Herrens namn. Sedan bröt Abram upp därifrån och drog sig allt längre mot Sydlandet."*

Jag ska peka på några områden som är väldigt betydelsefulla då det gäller Abrahams utveckling och möjligheter att förverkliga det väldiga uppdrag som Gud gav åt honom.

"Åt din säd skall jag giva detta land." Det är alltså inte en uppfyllelse, utan ett löfte som han rörde sig emot. På vägen mot uppfyllelsen timar en hel serie av händelser som kan verka väldigt motsägelsefulla. I verserna 10-13 läser vi: *"Men hungersnöd uppstod i landet, och Abram drog ned till Egypten för att bo där någon tid, eftersom hungersnöden var så svår i landet. Men när han nalkades Egypten, sade han till sin hustru Sarai: 'Jag vet ju att du är en skön kvinna. Om nu egyptierna tänka, när de få se dig: 'Hon är hans hustru', så skola de dräpa mig, under det att de låta dig leva. Säg därför att du är min syster, så att det går mig väl för din skull, och så att jag för din skull får leva.' "*

Hungersnöd

Abraham var väl förtrogen med den kulturmiljö som existerade i det här området. Han var väl insatt i de asiatiska tänkesätten och handlingsmönstren. Gud hade sagt åt honom att han skulle lämna sitt folk, sin släkt, lämna sitt land, för att radikalt bryta med det han hade levt i, och gestalta någonting helt nytt och radikalt annorlunda.

Abraham skulle förverkliga en gudomlig vision i en funktion som på fundamentala punkter helt och hållet skilde sig ifrån den miljö som han hade levt i. Men här visar det sig att i trängda situationer, flyter det gamla upp. Abraham griper till de beteenden och metoder som var vanliga i den kulturmiljö han hade fostrats i.

Han var van vid att fuska litet, eller vara litet oärlig och använda halvsanningar och smålögner i olika sammanhang. Det hör hemma i det mönster som finns ibland människor. Det går igen i alla tider.

Denne Abraham, som stamfader för ett helt nytt folk, visar sig ha benägenhet att återgå till det gamla, och vad ännu värre är, utöva ett direkt nedbrytande inflytande på sin omgivning. Lot som var med honom, kom att ta den stora skadan. Han blev vankelmodig och upphörde att förtrösta på Gud, som trots allt hade givit honom kallelsen.

Abraham bryter upp ifrån Betel där han hade rest sitt altare och där han hörde Herren tala, drar sig nedåt Sydlandet, och där inträffar det som så ofta har fått styra människors handlingar rakt igenom hela historien — det uppstod hungersnöd i landet.

Abraham var naturligtvis en produkt av arv och miljö, och man kunde i hans liv och beteende se saker och ting som direkt kunde härledas ur hans förflutna. Då Abraham var i närheten av det nya centrum som genom den nya uppenbarelsen blivit hans, gick det bra. Om han avlägsnade sig, började det gamla göra sig påmint, och han förföll till ett gammalt beteendemönster.

Människan har en väldig förmåga att i knepiga och svåra situationer hitta lösningar som vanligtvis blir nödlösningar eller ett slags reservutgångar, och så avlägsnar man sig från ett givet centrum. När man avlägsnar sig ifrån detta centrum, då förlorar det inflytandet över orden eller handlingarna, framför allt över tankarna och känslorna, och det förmår inte heller längre påverka viljan. Man glider in i ett annat spänningsfält och dras som av en magnet in i helt andra mönster.

När man är på Guds väg ska man väl inte drabbas av hungersnöd. Drabbas man av hungersnöd, måtte det ju tyda på att man har valt fel. Ska jag behöva utsättas för påfrestningar och svårigheter av det slaget om jag är på Guds väg? Det verkar ju tvärtom som att jag inte är på Guds väg, utan har hamnat utanför Guds vilja.

Dessa problem möter vi gång på gång genom hela historien. Hungersnöd uppstod i Betlehem — det är en sensation att det blir hungersnöd eller brist på bröd i Betlehem, som betyder brödshuset. Och då den uppstod, började Elimelek och

Abraham måste tillbaka till centrum. Han måste tillbaka till den plats där han offrade, där han reste sitt tält och där det visade sig finnas en hemlig kommunikation mellan himmel och jord.

Noomi fundera på sina barns framtid. Hur skulle de kunna lösa problemet? De gick in för kortsiktiga lösningar för att försöka skapa sig trygghet. De sökte upp en plats där det fanns bröd. Då kom de till åkerbrukslandet, Midjans land, dit de drog med hela familjen. Det skulle egentligen vara ett provisorium under en övergångstid. Men vanligtvis blir det inte på det sättet.

Så blev det inte heller för Abraham. Det står i vers 10: "Men hungersnöd uppstod i landet, och Abram drog ned till Egypten för att bo där någon tid, eftersom hungersnöden var så svår i landet." Han tänkte bo i Egypten "någon tid". Så skulle han komma undan problemet, lösa det enkelt och bekvämt. Vi söker vanligtvis enkla och bekväma lösningar, som vi tror ska rendera oss minsta möjliga lidande. Vi vill inte gärna lida. Det är alltid samma fråga som är orsaken till kompromisserna — den sociala fråga. Människor kompromissar, och når aldrig målet. I varje fall blir de ständigt försenade, hindrade eller efter på vägen. Om vi inte haft ett sådant enormt bekymmer för just brödfrågan, skulle vi förmodligen ha kommit längre på vägen.

Guds metoder

Vi har inte förstått Guds metod att förvandla oss. Gud använder sina specialinstrument. Det är vissa saker som vi allesammans, undantagslöst får gå igenom om vi ska förädlas eller helgas och befrias ifrån det sammanhang med alla dess influenser och inflytanden som vi är komna ur. Gud måste använda medel som är oerhört genomgripande, och som innebär en djup vånda och smärta. Då vi drabbas av detta, försöker vi hitta en genväg, eller något sätt att lösa det hela på ett lindrigare vis.

Det här är inte bara den enskilda människans problem och svårighet; att fatta sin situation, kunna orientera sig och dra riktiga slutsatser av det som händer utan att förhasta sig, vidta panikåtgärder eller gripa till gamla mönster och beteenden, men räkna med att Herren är trofast och han hjälper igenom. Det gäller inte bara den enskilda människan, utan också den kristna församlingen.

Den kristna församlingen upplever nödtider och hungertider. Olika perioder då Gud på ett alldeles speciellt sätt utsätter sitt folk för prövningar. Det finns inga mänskliga lösningar, fastän vi vanligtvis försöker hitta det genom att vi avlägsnar oss ifrån centrum. Om vi inte gått Guds väg, så hade vi ju sluppit de här svårigheterna. Vi hade kunnat dela en trygg gemenskap i den miljö vi nu brutit upp ifrån. Vi har för oss att Gud inte vill att vi ska lida. Han unnar oss att få allt gott. Och så orienterar vi oss i den riktningen vi menar att det goda finns.

Lidande ingick i planen

Men vad är det altaret i Betel egentligen förkunnar? Och vad var det som gjorde att Abraham hamnade där? Altarets vittnesbörd är: *"Jag skall göra dig till ett stort folk.* Det är det första. *"Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort".* Det är det andra. Och *"du skall bliva en välsignelse".* Det är det tredje. Det fjärde är: *"och jag skall välsigna dem som välsigna dig".* Det femte: *"och den som förbannar dig skall jag förbanna."* Sjätte: *"i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade".* Med dessa mångfaldiga välsignelser hade han dragit åstad.

I den här uppräkningen förekommer det ingenting om hungersnöd, utan det talas om välsignelser. Då kan man fråga sig när nöden kom in i sammanhanget. Men hungersnöden var ingen förbannelse. Hungersnöden var inget uttryck för att Gud hade glömt eller förbannat eller fördömt Abraham. Hungersnöden var ett uttryck för Guds välsignelse. Den kom att ställa Abraham inför en situation där han blev grundligt prövad med avseende på sin tro. Och där brast han på en fundamental punkt. Det var självklart inte så att han för ett ögonblick tänkte överge Gud, men han var benägen att hämta de hjälpmedel han trodde Gud behövde för att lösa situationen.

Då Gud leder oss till en punkt där han riktigt vill sätta oss på prov, då försöker vi hitta alla tänkbara utvägar för att slippa undan. Det finns väl ingenting i tillvaron som är så påfrestande, förnedrande och kränkande som just detta att vara hungrig och uppleva att det inte finns något att mätta behoven med. Då hungersnöden kommer, brukar vi skaffa surrogat, alltså ersättningsmedel. Det har man gjort i alla tider. Det gör vi i vår tid. Det gjorde också Abraham. Han tänkte att här finns en lösning, och började planera förnuftigt och rationellt; kaldeiskt, asiatiskt, världsligt — inte för att överge Gud, men för att lösa sin situation. Han insåg inte att just i det som här drabbade honom, ville Gud visa sin trofasthet.

Abraham fattade inte att lidandet ingick i programmet. Han såg det som ett främmande element, fjärran ifrån den rent religiösa sidan av sin tillvaro, så han tänkte: Här ska jag lösa det själv med mina egna metoder. Han var, som vi, fylld av uppslag, idéer, initiativ och tankar om hur han skulle lösa det här. Men Gud ville visa Abraham att för honom finns ingenting som heter hungersnöd. Hos honom finns ingen brist. Han kan mätta alla våra behov. Och han måste visa Abraham, liksom han måste visa trons folk i alla tider att på samma sätt som Abraham gjorde sina upplevelser under vandringen med Gud så skulle Guds folk i alla tider göra samma erfarenheter.

Abraham skulle illustrera vad Gud egentligen ville och gjorde, och varför han ville och gjorde detta. Han skulle bli mönsterbild och symbol för trons folk i alla tider.

Nu kom Abraham att överge det centrum som format hans liv under den period då han underordnat sig kallelsens herre och följde honom på trons väg. Periferin var för Abraham inte längre det kaldeiska Ur som han kom ifrån. Det förflutna kunde han inte tänka sig återvända till. Men det fanns ett annat gränsland,

forts sid 26

Nybyggaranda på Bällstalund!

Några pionjärer i alla åldrar, som brutit upp från produktionssamhället för att istället bygga upp något med evighetsvärde, samlades en söndag eftermiddag på Bällstalundskolan, församlingshem och arbetsplats, för att delge varandra erfarenheter, visioner, drömmar och idéer...

Maranataförsamlingen i Stockholm har snart bott ett första stormigt år på Bällstalundskolan. Genom Stockholms stads underliga och historiska kovändning, där de på grund av Arne Imsens uttalade syn på barnaga plötsligt beslöt att Maranata inte kunde räknas som värdig avtalspart för köp av Bällstalund, blev det så att församlingen nu lever i ovisshet om hur lång tid man har på sig att bo och verka där.

Detta förrädiska handlande från Stockholms stads sida, har manat upp en kampvilja och nybyggaranda som aldrig förr i församlingen. Vi är pilgrimer, nomader, soldater. Och en söndag eftermiddag i februari, samlades vi för att samtala om vårt arbete och i vilken inriktning vi önskar planera för framtiden.

Det blev mer än ett planeringsmöte. Vi som var med glömmer nog aldrig den profetiska glädje som förlöstes i lägesrapporter, vittnesbörd om erfarenheter och visioner. Och MR:s läsare måste få del av detta.

Per-Arne Imsen inledde med att påminna om ett ord i 2 Mos 31: *"Och Herren talade till Mose och sade: Se, jag har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam; och jag har uppfyllt honom med vishet och förstånd och kunskap och med all slags slöjdskicklighet till att tänka ut konstarbeten, till att arbeta i guld, silver och koppar, till att snida stenar för infattning och till att snida i trä, korteligen, till att utföra alla slags arbeten."*

— Det handlar alltså om gåvor Gud lagt ned i oss när det gäller att utföra praktiska ting, sa Per-Arne. Gud har utrustat oss för en speciell tjänst, och det är viktigt att var och en kommer in i sin uppgift.

— Här i församlingen finns väldiga fonder. Även om vi står inför en oviss framtid när det gäller vart vi ska ta vägen och hur det blir med våra förhandlingar med staden, så måste vi ta upp dessa viktiga frågor som gäller församlingsarbetet, den boendeform vi önskar, osv.

— Tänk på begreppet *församling.* Jesus säger att den som inte församlar med honom, han förskingrar. Församling innebär att *samla upp.* Det är viktigt att vi blir mera intakta och får den sammansvetsning och slagkraft som är nödvändig för striden.

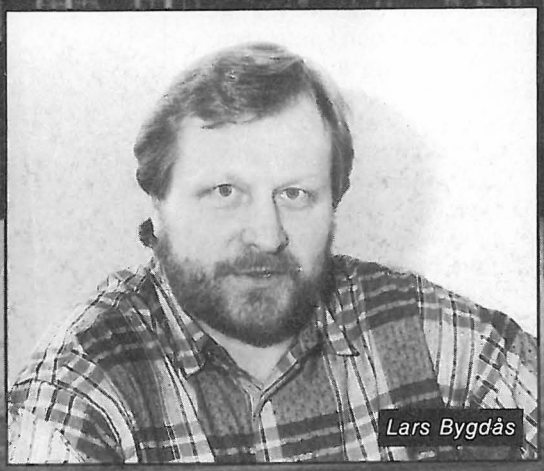
Sedan uppmanades syskonen att lägga fram sina funderingar, drömmar, visioner och önskemål, samt presentera de olika arbetsgrenarna i församlingen. Den som först fick ordet var *Mikael Eliasson*, huvudansvarig för tryckeriet:

Utmaning I FÖRLAGSVERKSAMHETEN MÅSTE PRIORITERAS

— Tryckeriet är en viktig del av församlingens arbete. Det tryckta ordet ger väldig tyngd. En skrift är mera värd att få i sin hand än att bara lyssna till ett budskap. Från vårt tryckeri har vi under de år som gått tryckt, jag vågar säga, miljontals handaffischer, traktater och tidningar. Ingen av oss som började på tryckeriet hade någon kunskap om tryckning. Jag höll på att utbilda mig till bilmekaniker. Men så kom jag till bibelskolan 1980 och

Mikael Eliasson

Ulla Christensen

Lars Bygdås

Tage Johansson

Foto: PER ARNE IMSEN

fick se hur en av bröderna stod vid en liten kontorsmaskin i vår lilla bokshop och tryckte. Och på den vägen har det fortsatt...

— Så kom den gudasände brodern Tore Eriksson och undervisade oss under några år om tryckkonstens hemligheter. Den grund vi fick av honom, har betytt mycket, och på den har vi kunnat bygga vidare med modernare teknik efterhand.

— Vår förhoppning är att tryckeriet fortsättningsvis ännu mera kan drivas tillsammans med församlingens övriga verksamhet. Många kan lära sig det som har med tryckning av skrifter att göra. Det handlar om att skriva, redigera, göra layout. Mångsidigt och intressant!

— Vi har gått igenom många svåra kriser, men fått se hur Gud hjälpt igenom till nya uppgifter och nytt ansvar. Med en upprustning av tryckeriet nu, skulle det bli lättare för oss att satsa på det jag ser som församlingens viktigaste uppgift: *Förlagsverksamheten.* Midnattsropet, böcker, skrifter, traktater i massor — vårt land behöver information! Och varje nummer av tidningen tycker jag innehåller något alldeles speciellt Herren vill föra fram just då tidningen kommer ut. Midnattsropet är en profetröst, och det är viktigt att vi förstår vilken uppgift den har.

— Min stora önskan är att på heltid få trycka och arbeta med att få fram våra egna skrifter. Det är vår gemensamma ambition från TeKå:s sida, och så är det väl för hela församlingen: Vi vill sprida budskapet.

— Tiden är kort, Jesus kommer snart, och vi som hört detta budskap har ett stort informationsansvar. Tar vi inte detta på allvar, vore det bättre att vi aldrig hört det. Bed till Gud för oss på tryckeriet! Vi litar på att han leder oss.

Efter denna lilla historik och uppfordrande appell, ta-

forts sid 22

Rapport från Dominikanska Republiken:

INFLATION, SVÄLT, OROLIGHETER

För varje dag som går blir vi alltid på något sätt påminda om det alltmer spända läget här i Dominikanska Republiken. Trots presidentens och dennes språkrörs många gånger lugnande tal, verkar det som om kontrollen man säger sig ha över landets ekonomiska och politiska situation förlorar sitt inflytande och inflationen fortsätter att skjuta i höjden med kraftiga uppsving.

Höjda matpriser

Även den senaste veckan har prishöjningarna på exempelvis matvaror återigen gjort livet än svårare för mången dominikan. De första trevande försöken man gjort till organiserade protester har kanske inte lyckats så bra, utan det har som vanligt resulterat i att man med sina primitiva metoder, som exempelvis att bränna däck och kasta sten, försökt stänga av gator för att på det sättet tro sig kunna lyckas skapa någon slags opinion.

Inom andra grupper, som exempelvis PTO, ett politiskt vänsterparti, har man gått ut med en pampig affisch som flitigt klistrats upp i hela landet. Texten lyder så här: *"Hungern väntar inte — kampen är vägen"*, och mitt på affischen syns en stor stridsvagn symboliserande folket.

Polisen rustar

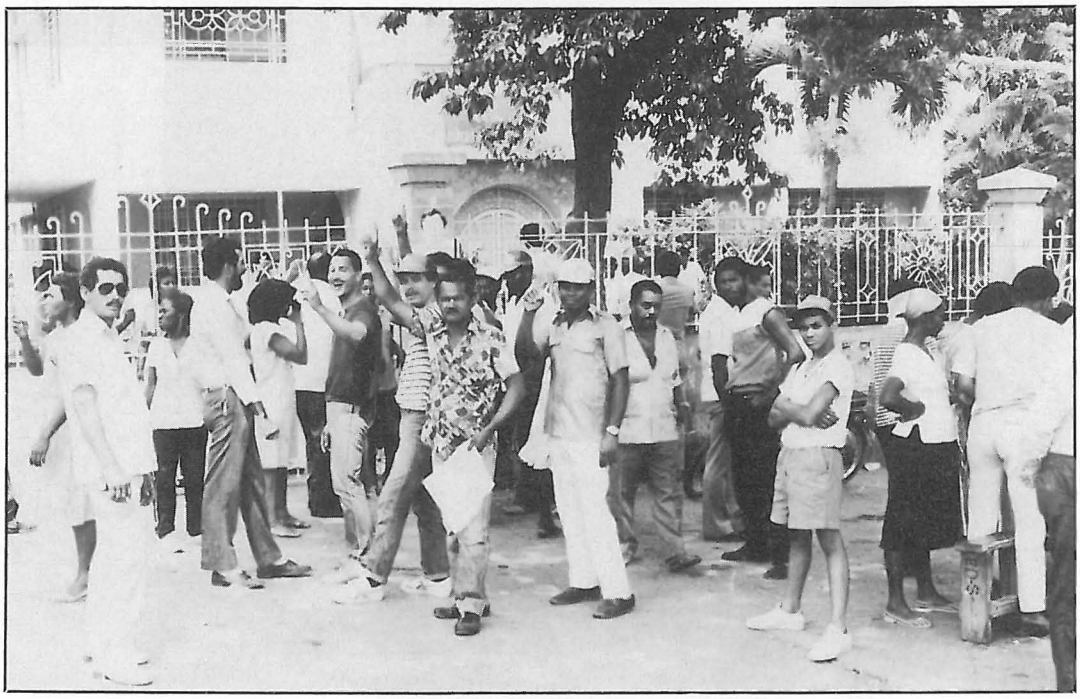
Inom alla områden verkar man förbereda sig för någon slags revolution, som vi förstår inte kommer att dröja, utan kan väntas blossa upp vilken dag som helst. Även polisen rustar upp och visar sig på strategiska platser med sina vapenarsenaler för att försöka behålla lugnet.

Häromkvällen då vi kom åkande med bilen i en färd genom Herrera, blev vi stoppade av en patrull med 20—25 stycken tungt beväpnade poliser. Hotfullt och noggrant gick man igenom bil efter bil för att söka efter vapen och många obehagliga frågor ställdes om vilka motiv vi hade för att vara i landet, om tillstånd, o s v. Vi kom någorlunda lindrigt igenom spärren, men allting visar på en upptrappning.

Mitt i detta lidande och förtryck får vi stå som Jesu sändebud.

Rapport: BERNO WIDÉN

Samtidigt som folket lider, många gånger på svältgränsen, växer sig hatet fastmera djupt än tidigare mot de rika och de skrytbyggen regeringen håller på med. Turistanläggningar slås upp vägg i vägg med de fattigaste "batayerna" (förläggningarna) där haitianerna, utan något som helst människovärde, skördar sockerrör på löner som i många fall inte ens betalas i pengar. Det vanligaste är att man får kuponger som gäller i någon av polisens ägda "colmado" (handelsbod).

Regeringen bygger motorvägar rakt igenom många fattiga bostadsområden, så folket tvingas att flytta som boskap. Man förbereder ett jättejubileum år 1992, då alla nybyggen ska stå färdiga. Det är då 500 år sedan Columbus kom till ön första gången.

Mitt i all denna orättfärdighet, i detta lidande och förtrock som breder ut sig, där man dagligen ser människor som uppgivas i den hopplösa kampen för att få leva ett någorlunda människovärdigt liv, får vi stå här som Jesu sändebud. Han som kom hitned för att skaffa rätt åt den fattige och förtryckte.

Vi upplever dagligen vad evangelium har att erbjuda den enskilda människan genom det vi fått ta emot i storfamiljen den senaste tiden. Församlingen har i sig allt som icke är av denna världen, och därmed också förutsättningar att kunna fungera som en fristad för många sargade och förtvivlade människor.

Tiden visar oss, att ska vi nå det mål för vår vandring som Gud visat oss i sitt ord,

forts sid 23

Herrens måltid

Text: STINA FRIDOLFSSON

Klassmarkeringar och statusjakt uttrycker förakt för Guds församling, och då kan inte Herrens måltid hållas. Ty Herrens måltid innebär manifesterad egendoms- och syskongemenskap.

Den sista måltiden, som Jesus hade med sina lärjungar, förbereddes på ett förunderligt sätt genom de profetiska anvisningar han gav dem. De fick gå in i staden, följa efter en man som bar en kruka vatten, gå in i det hus där han gick in, för att där finna en sal på övre våningen, som väntade på dem. Där gjorde de i ordning den sista måltiden med Jesus.

Så samlades man, denna ödesmättade kväll. Jesus talade: *"Jag har högeligen åstundat att äta detta påskalamm med eder, förrän mitt lidande begynner."*

Han, som var det sanna påskalammet på väg att offras, deltog här i åminnelsehögtiden där hans död förkunnades genom påskalammets förtärande. Det skulle vara stekt på eld, och ätas tillsammans med osyrat bröd och bittra örter. Jesus hade *högeligen* åstundat att få äta denna måltid med sina lärjungar. Denna smärtsamma åminnelsehögtid inför döden, där den djupa kärleken och innerliga gemenskapen med de trogna gav honom lisa i våndan

Och så förtätas atmosfären. Jesus har gett det yttersta beviset på sin kärlek genom att tvätta lärjungarnas fötter, och delger dem det bara han och förrädaren visste: *"En av eder skall förråda mig."*

Lärjungarna frågade bestörta i munnen på varandra: *"Icke är det väl jag, Herre?"* Också Judas, förrädaren höll masken: *"Rabbi, icke är det väl jag?"* Men när Jesus så doppade ett brödstycke och räckte honom, klarade inte ens denne förhärdade tjuv och lögnare av atmosfären av innerlig kärlek, gemenskap och profetiskt avslöjande. Han gick ut, och det var natt.

Så återstod endast elva lärjungar. Svaga, fega stackare, men utvalda som redskap att predika Guds rike till att förkroppsligas i alla troende i alla tider. Och Jesus sa: *"Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom."*

Lärjungarna tryckte sig förskräckta och försagda till Jesu bröst, och undrade vad framtiden skulle bära i sitt sköte. Men Jesu härlighet hade manifesterats ytterligare i att den som var ond tvigades fly gemenskapen.

Denna dramatiska, ödesmättade nattvard, som Kristi församling ålagts att ständigt hålla, till åminnelse och förkunnelse av Herrens död till dess att han kommer, fick Paulus senare orsak att påtala. Ett allvarligt och ödesdigert missbruk hade uppstått:

"Men vad jag icke kan prisa är att I kommen tillsammans, icke till förbättring, utan till försämring. --- När I alltså kommen tillsammans med varandra, kan ingen Herrens måltid hållas, ty vid måltiden tager var och en i förväg själv den mat han har medfört, och så får den ene hungra, medan den andre får för mycket. --- Är det så, att I förakten Guds församling och viljen komma dem att blygas som intet hava? ---

Den som äter och dricker utan att göra åtskillnad på Herrens lekamen och annan spis, han äter och dricker en dom över sig. Därför finnas ock bland eder många som äro svaga och sjuka, och ganska många äro avsomnade. Om vi gingo till doms med oss själva, så bleve vi icke dömda." (1 Kor 11).

I församlingen hade man alltså markerat klasser och social status så att de som ingenting hade, kände sig som om de inte hade något värde. Paulus påpekar kategoriskt och fruktansvärt: *"När I alltså kommen tillsammans,* ***kan*** *ingen Herrens måltid hållas."*

Helt säkert samlades man till måltider som hade namn om sig att vara Herrens måltid. Men Herrens måltid kunde inte hållas under sådana betingelser. Hela uppträdandet och handlingsmönstret manifesterade förakt för Guds församling.

Jesus anvisade en gudomlig väg, genom att födas i ett stall, två lärjungarnas fötter, och låta sig offras. Och som Jakob i sitt brev med skärpa förkunnar:

"Mina bröder, menen icke att tron på Herren Jesus Kristus, den förhärligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till personen." (Jak 2:1)

Allt som har med förtryck, klasskillnader och egoistisk kamp för sin egen välfärd att göra, står i vägen för tron på Herren Jesus Kristus, den förhärligade, som var rik men blev fattig för vår skull för att vi skulle bliva rika. På vad då? Materiell, förgänglig välfärd? Nej, men på samma sinnelag, så att vi kan aktas värdiga att få lida för Jesu skull.

Det hjälper inte långt med böneköer, kampanjer med helbrägdagörelsemöten och helandeskolor, när man i församlingen lever så att Herrens måltid inte kan hållas. Därför många sjuka och i förtid avsomnade.

Vi har ett påskalamm som offrades, och som inkarneras i var och en som tar emot och villigt äter hela lammet, med tillbehör av bittra örter. Det ger en välgörande, hugnande mättnad och läkedom för hela församlingen till ande, själ och kropp.

KATOLSKA KYRKAN I FATTIG-SVERIGE

Biskop Hans Brask. Träskulptur av Karl-Olov Björk, står i Linköpings stadsbibliotek.

Biskop Brask i Linköping Sveriges siste katolske potentat. Känd för sin slughet och sitt omättliga leverne. Flydde landet när reformationens budskap blev altför närgånget i mitten på 1500-talet.

År 1523 åtog sig Gustav Vasa motvilligt att regera Sverige. Landet var enligt honom själv "öde och förlamat". Ekonomin var undergrävd av härjningskrigen, jordbruket låg i träda och den viktiga bergshanteringen och därmed handel och export gick på tomgång. Sverige var ett fattigt land och folket handlingsförlamat. Tillståndet i Stockholm var bedrövligt. Trähusen hade huggits ner till bränsle eller försvarsverk, och den förhatliga skörbjuggen härjade p g a alltför salt och skämd mat. Befolkningen i huvudstaden hade sjunkit till en fjärdedel! Det sägs att den nye kungen inte ens hade råd att underhålla ett fungerande hov än mindre bygga upp försvaret.

Mitt i detta bedrövliga tillstånd var det en kategori som levde i rikedom och överflöd, nämligen romkyrkans folk. Kyrkan och klostren hade genom "gåvor" blivit ägare till inte mindre än 1/5 av all Sveriges jord. Det var främst skräcken för skärselden som fick folk att på dödsbädden skänka bort allt man ägde. Hus, hem och kapital. Skärseldens fasor skulle lindras genom s k själamässor och medan svenska folket svalt samlades mängder av guld- och silverbohag, pärlor och prydnader in till kyrkorna och klostren.

Avlatskrämare

Sverige var vid den tiden hotat från alla håll och hade väl behövt medlen till sitt försvar men det andliga ståndet var ju även ett frälse, dvs befriat från skatt, och kronan hade inga möjligheter att kassera in de lagrade rikedomarna.

Påven i Rom var alltid i behov av pengar och över den europeiska kontinenten och Sverige härjade s k avlatskrämare. Dessa krämare sålde brev där påven utlovade avlat — syndernas förlåtelse. Alla helgonen hade nämligen samlat ett överskott av goda gärningar och förtjänster som nu den godtrogne köparen kunde tillgodogöra sig. Avlatsbreven fanns i olika prisklasser. Dyrast var de som utlovade syndernas förlåtelse för dels de synder köparen hade gjort dels för de han skulle komma att göra under sin livstid.

Vadstena kloster i Östergötland sålde exempelvis avlat, syndernas förlåtelse, under ett enda år för omkring 300 000 riksdaler! En svindlande summa i dagens penningvärde. På ansvarigt håll gjordes ingenting för att stoppa denna förnedrande och ogudaktiga hantering. Tvärtom levde präster och abbotar furstligt på sina väl befästa slott i hela Europa.

För att få en inblick i hur en kyrkans man levde i slutet på medeltiden i Sverige kan vi göra ett besök hos den myndige biskop Hans Brask i Linköping. Sveriges siste katolske biskop.

(Uppgifterna är hämtade ur Erik Arnells bok Bidrag till biskop Brasks levnadsteckning).

Järpar och äggost

På Munkedals slott levde biskop Brask, östgötarnas själasörjare, med ett hov av underlydande präster, soldater och arbetare. Ett väl befäst samhälle i samhället. Han hade sju ridfogdar dvs kringridande förvaltare som höll uppsikt över de underlydande godsen. "Busse- och bågskyttar samt krutmästare" såg till att biskopen inte kom till skada. För tillgången på livsmedel svarade "oxkarlen, mjölkaren, svinagårdskarlen, mjölnaren, bagaren, fiskaren, jägaren och trädgårdsmästaren". Överst tronade "herr köksmästaren" som regerade över koc-

Vadstena kloster i Östergötland kunde under ett enda år sälja avlat — synder-nas förlåtelse — för 300 000 riksdaler berättar historien. Pengarna flöt i en strid ström från det utarmade Sverige till påven i Rom. Allt medan folket svalt och landet stod utan försvar.

Men nere i Europa hade reformationen begynt och Gustav Vasa såg i den nya rörelsen chansen att bryta den förhatliga påvemakten över landet. Vår egen reformator Mäster Olof gav oss bibeln på svenska språket samt rätten att förkunna Guds Ord så folket förstod. Men makten över kyrkan — och själarna — behöll kungen själv.

Sammandrag för Pilgrimsskolan LARS BYGDÅS.

Gråmunkeklostret i Stockholm.

kar och munskänkar samt en hel svärm av tjänare och svenner.

En nyårsmiddag på biskopsgården kunde ha följande meny: "Stekt kokött, vilt med spad, skinka, unghöns, järpar, svinstek, äggost, ostkaka samt gammal ost med frukt". Därefter serverades en måltid kallad "Annorlunda på östgötavis" stek, pastejer, stekta gäss med fyllning, påfåglar med utslagna stjärtar, duvor, smörmos, bakverk i form av träd eller djur samt russin och mandel. Till detta dracks mängder av öl och vin. Under hela måltiden roades gästerna av biskopens egna spelmän.

Detta var en måltid i den katolske biskopens hem. Kvällsvarden bestod av en lätt bantad version av middagen.

Så levde kyrkans representant i fattigsverige i början på 1500-talet.

Men en ny tid skulle begynna i Sverige. Det började hända saker och ting nere i Tyskland. Präster och kyrkans tjänare hade börjat predika för folket på deras eget språk. En munk vid namn Martin Luther var ledare för en ny rörelse som endast erkände Guds Ord som auktoritet. Vilket var det samma som den gamla kyrkans undergång.

"Kättaren Luther"

Kung Gustav hade redan påverkats av de nya religiösa strömningarna från Tyskland. Den sluge biskopen i Linköping stödde kungen i mycket men inte i allt. Han uppmanade nu Gustav att: "vid Gud förbjuda vidare införsel av kättaren Luthers skrifter". Men kungen hade redan bestämt sig och situationen för biskop Brask blev alltmer ohållbar.

Gustav Vasa såg i den nya rörelsen chansen att bryta den förhatliga påvemakten över Sverige. Medan landet stod på ruinens brant gick en ständig ström av guld och silver i form av skatt till Rom och Gustav var fast besluten att Sverige skulle rensas från katolicismen. Kyrkorna och klostren skulle plundras och landet rustas upp både andligt — och militärt.

Biskop Brask var en av de sista katolska potentaterna här i landet. Han flydde under en visitation på Gotland över till Polen där han senare avled under misär i ett kloster. Den som skulle komma att föra den andliga och ideologiska kampen mot katolicismen i Sverige var en ung smedson från Örebro som hette Olof Pettersson. Han förstod att upplysning och förkunnelse var det medel som skulle befria folket från Roms läror.

Ungefär samtidigt som Gustav Vasa började sin kamp för att befria Sverige kom denne Olof Pettersson från Tyskland hem till Sverige. Han hade blivit filosofie magister och latiniserat sitt namn till Olaus Petri. Men framför allt hade han mött den nya rörelsen och Martin Luther. Luther hade i sin klostercell mött personlig befrielse från synd och skuld genom att läsa bibeln. Bibelläsning var ovanligt på den tiden. Man läste de färdigskrivna bönerna och verserna direkt på latin och höll för troligt att Gud skulle höra. Men nu hade Luther upptäckt den rakaste vägen mellan Gud och människa var via det skrivna Ordet. Hans upptäckt var så revolutionerande att den skakade hela Europa.

Direkt ur Bibeln

Olaus Petri var en i skaran runt Martin Luther. Och när t ex Luther skrev sin laddade skrift mot avlatens villfarelse var Olaus ett av vittnena. Detta förvandlade Olaus liv. Han blev bibeltroende och protestant och hade nu endast ett mål: att föra denna Kristi frihet till Sverige.

Men vid hemkomsten handlade han lugnt och taktiskt. I Strängnäs domkyrkoskola började han i all stillhet undervisa de unga kandidater som läste till präster och kardinaler. Trots upprorstämningarna som rådde i landet fortsatte Olaus sin gärning tills kungen själv fick höra några av dessa kandidater predika. Det var en ny frisk ton och kungen ville omedelbart veta varifrån de fått sitt budskap. De berättade då om Martin Luther som "stödde sig endast på Guds Ord och hade kringskurit påve och kardinaler och de store biskopar" samt att det i Strängnäs domkyrkoskola fanns en magister vid namn Olaus Petri. Kungen såg omedelbart till att Olof fick komma till Storkyrkan i Stockholm. Det sägs att trängseln blev stor när det nya evangeliet förkunnades.

Enkelt och innerligt på svenska språket framförde han evangelium direkt ur bibeln. Där börjar reformationen i Sverige. Olaus Petri blir Mäster — magister — Olof med svenska folket.

Men den katolska tron,

forts sid 28

Stockholmspolitiker i protest:

— Det här är ytt

Vad händer egentligen i Stockholms stadshus?

När fastighetsnämndens ordförande Mats Hult (s) säger till Dagens Nyheter: — Vi kan inte hyra ut lokaler till sådana som uttalar sig positivt om barnaga, är det bara ett i raden av högst oansvariga uttalanden och aktioner av kommunalpolitiker i Stockholm. Bl a detta att stockholmspartiets Agneta Dreber efter Arne Imsens uttalande om aga och kristen fostran hoppade över till motståndarsidan. Socialister och kommunister fick då majoritet och församlingen som tidigare tillerkänts Bällstalundsskolan står fortfarande utan fullgod uppgörelse om lämpliga lokaler!

Helt ovärdigt ett demokratiskt samhälle.

— Så här får det absolut inte gå till, säger en rad borgerliga politiker och protesterar i en skrivelse mot att hyresgästens åsikter i olika frågor skall påverka en hyresförhandling.

— Mig veterligen är det första gången något liknande händer, säger Samuel Strandberg (fp).

— Jag ser en stor fara i det som skett, säger församlingens juridiska ombud Henning Sjöström.

— När jag fick klart för mig den allvarliga bakgrunden åtog jag mig utan funderingar att hjälpa församlingen med försvaret, säger advokat Sjöström.

Foto: PRESSENS BILD

SAMUEL STRANDBERG

»Jag slåss för ett öppet samhälle där alla har rätt att verka»

I den här skrivelsen som rubriceras "Särskilt uttalande av Samuel Strandberg och Carl-Erik Skårman", uttalar ni att kommunen har genom detta beslut "knäsatt en ny princip". Det är alltså första gången något sådant inträffar?

— Mig veterligen är det första gången man låter sina fördomar eller åsikter om en religiös grupp fälla utslaget i en fastighetsaffär.

Tror du det är en trend eller ett tillfälligt övertramp?

— Jag hoppas förstås att det är ett tillfälligt övertramp, annars vore det ju ytterligt allvarligt.

Den här skrivelsen ni gjorde — kan du kommentera den ytterligare!

— Vi ville säga ifrån att ett sånt agerande, där man grundar beslut om fastighetsaffärer på motpartens religiösa eller moraliska åsikter, är oerhört allvarligt. Skulle man vara konsekvent, skulle man tvingas gå igenom alla kommunens tomträttshavare och hyresgäster och kolla om man tycker deras åsikter är förgripliga eller inte. Vi har ju mängder av hyresgäster vars åsikter jag ogillar i högsta grad — lika

Foto: PRESSENS BILD

CARL-ERIK SKÅRMAN

»Alla hyresgäster bör bedömas efter samma principer»

Jag vill först fråga en sak som gäller kommunfullmäktigesammanträdet den 7 december. Där gjorde du bland annat följande uttalande: "I ett rättssamhälle ställs vissa krav även på vår stad, och det är där vi står idag", sa du. Vilka krav kan man i den här saken, gällande Bällstalundsskolan, ställa på staden?

— Jag tycker att man kan ställa krav på att ingångna avtal och de intentioner man haft bakom ingångna avtal ska hållas. Därutöver tycker jag att man ska behandla olika hyresgäster, eftersom det nu gäller hyresfrågor, enligt samma principer. Och jag tycker man ska behandla Maranata som andra rörelser som bygger på frivillighet och engagemang och därvid inte bedöma innehållet i den typ kristendom Maranata predikar, vilket fullmäktige var på väg att göra.

Du menar alltså att det i detta fall var ganska klart att man bedömde efter åsikter istället för efter den rätt Maranata hade?

— Jag tyckte i alla fall att det fanns fullmäktigeledmöter som väldigt klart och öppet menade sig ta ställning just på sådana grunder.

Menar du att den politiska styrningen lett fram till beslut som bortser från de krav man har rätt förvänta sig staden tar ansvar för?

— Det är alltid politiska

erst allvarligt

Intervjuer:
RADIO MARANATA

Utdrag ur protokoll, fört vid Stockholms fastighetsnämnds sammanträde den 16 februari 1988

§ 42

Förhandling med Maranataförsamlingen om annan lösning av församlingens lokalfråga än Bällstalundsskolan

Fastighetsnämnden beslöt i enlighet med hemställan i fastighetskontorets tjänsteutlåtande 1988-02-11 (nr 99).

V. ordf Carl-Erik Skårman (m) samt led:a Barbro Noreson (m), Samuel Strandberg (fp) och Bengt Bondeson (fp) och tjg suppl Gert Lienhart (m)

* lät till protokollet anteckna att de ej deltagit i detta beslut samt gjorde följande särskilda uttalande:

"Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsatt en ny princip för kommunens fastighetsaffärer — nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej.

Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt.

Det hela blir än värre genom att beslutet kommer att stå kommunen mycket dyrt — flerdubbelt mer än om fastighetsnämndens förslag hade godtagits.

Det får nu ankomma på de partier som genomdrivit fullmäktigebeslutet att ta ansvar för den fortsatta handläggningen."

HENNING SJÖSTRÖM

»Politiker behöver ju inte följa grundläggande rättsprinciper»

Är det vanligt att den politiska makten kör över den enskilde och diskriminerar obekväma opinioner?

— Ja det upprepas ständigt att den politiska majoriteten följer den opinion och de vindar som blåser i den trakt där de sitter. Därför är det av yttersta vikt att just de politiker blir hörda, som håller på en strikt rättssäkerhet.

När det gäller Maranata rullar ju ett moln av invektiv och förutfattade meningar över rörelsen. Därför är det oerhört viktigt att de (Maranata) åtminstone i allmänrättsliga sammanhang blir riktigt bedömda.

— Här har man i ett strikt affärsjuridiskt sammanhang låtit sig vilseledas kring funderingar om vad församlingen har för åsikter när det gäller barnuppfostran. Det är ju fullständigt bakvänt, säger advokat Sjöström.

— Det är glädjande att det finns män och kvinnor som inte bryr sig om vad som är politiskt gångbart för dagen utan som ser till vad som är rätt och riktigt. De bör i högsta grad nämnas vid namn, Strandberg för fp och Skårman för m. De nämnde ju också just att kommunfullmäktige handlade mot grundläggande demokratiska principer.

I fastighetsnämndens sammanträde den 16 februari uttalade några kommunalpolitiker att "fullmäktigemajoriteten har genom att beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsatt en ny princip för kommunens fastighetsaffärer". Menar du att det finns juridisk täckning för ett sådant uttalande?

— De har helt rätt. Hade detta bedömts i en fri domstol hade det varit fullständigt solklart att de här politikerna, Skårman och Strandberg, fått rätt. Men i politiken får man som synes vända kappan efter vinden.

— Politiker behöver ju inte följa grundläggande rättsprinciper. Majoriteten tar över den strikta juridiken och rättssäkerheten.

Vad kan man se i förlängningen av detta?

— Jag ser en stor fara! Och när jag fick den här bakgrunden klar för mig åtog jag mig utan vidare funderingar att hjälpa församlingen och Arne Imsen i dessa frågor. Jag anser att de i högsta grad har misshandlats.

Är rättsläget i vårt land på

forts sid 29

Det kallas civilisation

Arne Imsens nya skrift presenterades för allmänheten under ett välbesökt informationsmöte på Bällstalundsskolan i Bromma.

— Materialet till den här boken utgörs i stor utsträckning av en serie inslag från våra radiosändningar, inledde Imsen.

— Och eftersom dessa uttalanden i agadebatten anmälts till JK är ju risken stor att boken röner samma öde. — Så passa på att läsa och sprida den, sa han.

Det hör ju till saken att Arne Imsen åtalats för sina offentliga uttalanden om kristen fostran i den s k agadebatten. Åtalet gäller uppvigling. De inledande förhandlingarna är redan avklarade och huvudförhandlingarna i detta tryckfrihetsmål kommer att äga rum fredagen 27 maj. Försvarare blir advokat Henning Sjöström.

Imsen redogjorde så för ett avsnitt i boken som behandlar barnbegränsning — då och nu. Ur boken "Du skall icke slå" av Dagmar Lagerberg citerades: "I Sverige har det under hednisk tid varit sed att låta fadern i familjen fälla avgörandet över det nyfödda barnets liv."

— Men, menade Imsen, det ligger exakt samma filosofi bakom vårt sätt att lösa problemet genom abort. Skillnaden är bara att vi går in och släcker det oskyddade livet.

— Boken får även en kuslig illustration i vad som sker i vårt land just i dagarna, sade han. Nämligen den uppenbara svårigheten för samhället att ställa upp med resurser när det gäller sjukvård åt de gamla.

— Med den filosofi som ligger bakom abortmetoden blir ju frågan den:

— Vem skall gallras bort? Vem har vi råd att låta leva? Vem avgör?

— Trots vårt rika samhälle tvingas vi till tusentals aborter årligen bara för att behålla välfärden.

— Det kallas civilisation..! ropade Imsen.

— Och den här boken redogör endast för vad som sker **inom** samhällets ramar och det är verkligen en skrämmande bild, sa han.

Imsen informerade så om den ström av s k pedagogisk smutslitteratur som skickas ut till våra daghem och förskolor. Vidrigheter som av reaktionen att döma var fullkomligt okända för publikum.

— Det allvarligaste av allt, sa Imsen är att den sektor av folkhemmet som skall bevaka och kritisera vårt samhälle, nämligen folkrörelserna, i dag är fullständigt uppbundna och beroende av staten och statens pengar för sin existens. Detta gäller i hög grad även frikyrkan.

— Vi måste ändock ta upp kampen, och den kampen får **individen** ta!

— Och kom ihåg att Sverige 1988, med ovan sagda som bakgrund, är en diktatur i vardande, slutade Arne Imsen detta tal för livet, tron, friheten och människan.

Som avslutning sjöng pilgrimsskolans elever och kaffe serverades i storstugan.

Recensioner av KÄRLEKSFULL AGA

Avslöjar ho kristna fa

LARS BYGDÅS

Kan det bli värre?

— Kan det bli värre? utbrister Arne Imsen i sin nya omskakande skrift, med tanke på vad som sker inom svensk familjelagstiftning.

Som alla vet — eller borde veta — kom för några år sedan en lag som förbjöd kroppslig bestraffning eller annan kränkande behandling i svenska hem.

— Dessa lagar verkar upplösande, skriver Imsen. *De skapar nya attityder och en helt ny mentalitet. Ur vilka källor emanerar denna krigslist mot familjen såsom suverän och naturlig institution för fostran och samlevnad? Vad kommer de att leda till för resultat med avseende på vårt samhälle?*

I boken som har titeln "Kärleksfull aga eller kränkande misshandel", analyseras dels agaparagrafen, men även de märkliga intensioner som ligger bakom utvecklingen inom hela familjepolitiken.

— Genom den mystiska besvärjelsen "barnens bästa", har staten skaffat sig övertag över föräldrarna. Man tar i lagtexten för givet att staten vet bättre och kan ge barnen bättre vård och omsorg än föräldrarna.

Detta är bevisligen helt korrekt. Därför att när agaparagrafen presenterades för svenska folket gick den under den behjärtansvärda parollen "barnens rätt". Informationen sköttes av justitiedepartementet via en folder till de svenska hushållen. Där får man bl a reda på att "barnens rätt", är rätten *mot* sina föräldrar. Hela foldern i sig är förnedrande. Intentionerna är helt klara och man frågar sig som medborgare och förälder i vilken annan västdemorkati skulle landets justitiedepartement tillåtas förnedra en hel föräldrageneration så i grunden? — nämlingen att spela ut barnen mot sina egna föräldrar.

Ett intressant avsnitt i denna debattskrift är resonemanget kring hur agalagens efterföljelse skall kontrolleras. Där ligger ju själva kärnpunkten.

— Barnomsorgen har ju utomordentliga möjligheter att pumpa barnen om förhållandena i hemmet, skriver Imsen. *Ska den här lagen fungera, måste man maximera kontrollen över den enskilde individen. Lyckas man,* fortsätter Imsen, *skrämma föräldrarna till underkastelse, så är det **barnen** som blir de stora förlorarna.*

Vad vill då pastor Imsen? Ha samhällets sanktioner för att slå små barn? Nej verkligen inte.

— Om föräldrarna underlåter att utöva sin naturliga auktoritet, hävdar Imsen, *överlämnar de sina barn åt andra krafter.*

— Istället för föräldrarnas kärleksfulla tillrättavisning, blir det kamraternas mobbing eller det repressiva samhällets batonger och polisbilar som står för bestraffningen, menar han.

Till skam och nesa för i första hand Sveriges kristna föräldrar får Imsen praktiskt taget ensam ta stöten ge-

LLER KRÄNKANDE MISSHANDEL

tet mot den niljesynen

KJELL HÄGERMAN

Rekommenderas till läsning- och omläsning

"Detta är ingen bok för snabbkonsumtion mellan mikrovågsugn och videoapparat. Den rekommenderas däremot till läsning — omläsning och eftertanke av den som brottas med barn- och familjefrågor, och som känner sig vilsen, manipulerad och otillfredsställd av det onyanserade svar som ges i den offentliga debatten.

Boken är bra, därför att den ger röst och argument åt de många människor i detta land som med förfäran och stigande vanmakt sett utvecklingen bort från de normer och värderingar, vilka bibeln står för."

nom att ställa sig i gapet och protestera mot det raffinerade kontrollinstrument som staten skaffat sig i agalagen.

Beslutet om ett förbud mot aga togs i riksdagen 1979. Men flera riksdagsledamöter tog klart avstånd. Riksdagsman Tore Nilsson, moderat, skrev: Allvarligast är dock att regeringen här trampar på den kristna läran om föräldraansvar. Den Heliga skrift talar tydligt om agan som ett moment i fostran och samhällsvård. En kristen röst i folkförsamlingen 1979.

Bitvis är denna skrift direkt påfrestande. Och man upplever ett behov av inre rening som efter ett besök i en bisarr Kafka-värld. Som exempelvis avsnittet "Legaliserad kränkande behandling", som berättar om en hel rad böcker om sexualteknik för barn som helt ogenerat kolporteras ut till våra dagis och förskolor. Titlar som Barns sexualitet, Sexualitet före skolåldern etc etc. Dessa böcker välkomnas av socialstyrelsen, produceras av RFSU och finansieras av skattebetalarna. Och man frågar sig vad det är för människor som står bakom denna utveckling.

Vilka är dom egentligen, dessa lagstiftare, psykologer, sexologer och hela staben av förmörkade konsulthjärnor som har ett sådant inflytande på våra statliga verk och departement? Vem har anlitat dom? Vad har dom för samhällssyn och framför allt hur kan vi stoppa dem?

Man frågar sig i sammanhanget: När kommer reaktionen från kristenheten? Hur länge har de betalt för att tiga?

Enligt kristen tro är agalagen fräck och provocerande. Andan och *anden* bakom familjepolitiken i Sverige 1988 är antikristlig. Boken "Kärleksfull aga eller kränkande misshandel" påvisar sida upp och sida ner inte bara en direkt kränkning mot den kristna familjesynen, utan även direkt uppvigling mot den gudomliga ordning som fostrat generationer. Släkte efter släkte.

Idag experimenterar man vidare med olika sodomitiska samlevnadsformer. I morgon kommer lagstiftningen som föser in hela svenska folket i fullkomligt oprövade livsformer.

Så länge det heter *idag* kan vi bedja, ropa och protestera. Låt oss göra det med kraft och övertygelse.

Till sist ytterligare ett citat ur boken. Det för oss in i en atmosfär som tyvärr tei sig alldeles för avlägsen:

— Jag vågar inte tänka tanken; vad som skulle ha skett om en modernt utbildad socialsekreterare förivrat sig in i vårt hem, med uppdrag att rapportera från vår vardagstillvaro. Morgonbön, bordsbön och aftonbön, samt bibelläsning, interfolierade av visor, psalmer och hymner — och björkriset på muren vid köksspisen...

BOK NY-HET!

SVERIGE 1988

BIBLISK FOSTRAN – ETT LAGBROTT?

NÅGRA BOKRUBRIKER:

- **Nya lagar**
- **Ett angiverisystem**
- **Den pålitligaste kunskapskällan**
- **Den förädlande smärtan**
- **De verkliga bovarna**
- **En onödig och skadlig lag**
- **Väckelsekristendomens uppgift**
- **Den övergripande rätten**
- **Rehabilitera familjeinstitutionen**
- **Uppbrott och uppgörelse**

För åsikterna i denna bok framförda i närradioprogram, står ARNE IMSEN åtalad. LÄS och DÖM själv!

PRIS KR 52:- (+ porto)

Ordertel: 08-98 28 10
Inform: 08-98 56 83
Box 20134, 161 20 BROMMA

VÄCKELSEKRISTEN FRONT
EN DIVISION AV NYA PILGRIMSTJÄNST

Öppet brev till
SYSTER MARIANNE

Bästa syster!

Du har sannerligen satt känslorna i svallning. Överrabbinen i Stockholm och biskop Krister Stendahl har förenats i ett öppet brev till Dig, där de vädjar till Dig att sluta med att bedriva judefientlig propaganda.

Israels ambassadör har funnit sig föranledd att i pressen svara om våldet: "Vi måste slå ned livsfarliga upplopp." Han nämner inte Dig, men Du har hjälpt till att underblåsa stormen.

När så framstående män inom judendomen uttalat sig, borde jag kanske låta mig nöja med det. Jag är inte jude och representerar ingen organisation, men jag är en varm vän av Israel. Och när jag nu fått en möjlighet att placera ett brev i Midnattsropet vill jag använda Dina egna ord i DN 15 febr: *"JAG KAN INTE TIGA."*

Hur Du kommit fram till Din fientliga inställning till Israel, vet jag inte, men jag vet hur jag blev en varm vän. 1967 var vi ett 20-tal evangeliska kristna som for till Israel på pilgrimsresa. Ingen av oss hade ägnat den politiska situationen en tanke. Vi ville uppleva landet, där Jesus vandrat omkring. Det fick vi göra, men vi mötte också en ung stat, som var fullt sysselsatt med sin uppbyggnad och vi blev uppfyllda av beundran. Det var den ena sidan, men vi fick också uppleva den andra. Det fanns bara en gränsövergång till Jordanien. Där lämnade vi reseledaren och den buss som kört oss i Israel. Så gick vi till fots och bar vårt bagage över gränsen.

Där mötte ny ledare och ny buss. Resebyrån måste ha två personer därnere: en på var sida om gränsen. Man kunde passera gränsen en gång, men det tilläts ingen retur. Det gällde alla och i båda riktningarna. Det var inte judarna som låg bakom detta utan araberna.

Här blev vi medvetna om det hat som rådde mot judarna och det drabbade också oss, då de lätt kunde räkna ut att vi kom från den sidan. Att vi sedan inte hade en enda jude i gruppen, spelade ingen roll. En gick på posten för att köpa frimärken. Han råkade ha ett israeliskt mynt bland de pengar han lämnade fram. Mannen i luckan samlade ihop alla mynten och kastade rakt i ansiktet på honom.

Vi var i Beer Sheba på kamelmarknad. Vi fotograferade djuren och lekte med dem. Då blev vi utsatta för stenkastning. Inte av djurens ägare, som gärna ville tjäna pengar och också fick betalt men av andra araber (inte minst kvinnorna) som öppet visade sin ovilja. Vi gjorde inget för att provocera. Tvärtom försökte vi uppträda så diskret som möjligt och vi hade skärpt uppmärksamhet på vad som hände i vår omgivning. Vi åkte inte heller hem och skrev om att araberna kastade sten på kristna turister.

På hotellen fanns travar med pamfletter på engelska. Det var särtryck ur ett katolskt magasin, där en kardinal uttalade samma tankar om judarna som Du fört till torgs. Det blev en total överraskning för mig för jag hade ingen aning om att katoliker hyste sådana tankar om judarna.

20 år senare får jag se en svensk protestantisk nunna propagera för samma sak. Det är upprörande, men debatten i detta ämne överlämnar jag åt teologer av facket. Vi som den gången besökte Israel fruktade för statens bestånd. De var ju omgivna av fientliga grannar som bara önskade att driva dem ut i Medelhavet.

Det som fått mig att skriva detta brev är främst Ditt cyniska uttalande att judarna fått lidandet på hjärnan. Det är visserligen sant, men på ett sätt som Du inte avsåg. Jag skall ge Dig tre exempel:

1. Bredvid mig på en buss i Jerusalem satt en kvinna med numret från koncentrationslägret inbränt på armen. Det var första (för övrigt enda gången) jag sett ett sådant i verkligheten. Det förvånade mig, eftersom jag många gånger rest därnere. En jude förklarade, att de bär långa ärmar och gör allt för att dölja det. Jag svarade helt oförstående, att det är väl inget att skämmas för. Då fick jag veta, att de skäms inte, men de orkar inte själva se det, för det blir en ständig påminnelse om lägrets fasor.

2. I Tel Aviv finns ett Vaxkabinett med scener uppbyggda ur judarnas historia i nutid. En monter visar en liten judepojke med den gula judestjärnan på bröstet, eldslågorna slår upp och i bakgrunden syns krematoriet. Vid denna makabra monter hittade jag en far med sin lille son på armen, högst tre år gammal. Han berättade om stjärnan de tvingats bära, om elaka farbröder som dödat och sedan eldat upp dem. Jag orkade knappt lyssna och tänkte "Hur kan du?". Men pojken var alldeles lugn. Långt efteråt förstår jag det bättre. Ett barn skall ju alltid ha ärliga svar på sina frågor. Han var alldeles för liten att förstå tragedien. Han tyckte det var roligt med elden. Tänk Dig de arma föräldrar som tvingades förklara saken för sina barn när det inte var en monter på ett museum, utan verklighet.

3. På telegrafen på Fridhemsplan träffade jag en sjuk gammal man, en jude från Tyskland som talade mycket bristfällig svenska. Han var så ledsen. Det dröjde innan jag fick bilden klar. Han var ledsen, just därför, att han var jude. Hela sitt liv hade han fått höra att det var något föraktligt. Jag frågade om någon förföljde honom nu, men det förnekade han. Och jag förvissade mig om att han hade kontakt med mosaiska församlingen. Jag berättade om mina resor till Israel och han blev så glad när han fick höra en icke-jude tala väl om hans folk. För han älskade det, trots att det inneburit förföljelse. Så var han ängslig för hur det skulle gå för staten Israel. Han tänkte inte själv resa dit, men han ansåg att staten behövs som en tillflykt om förföljelser bryter ut.

Jag påminde honom om Jakobs profetia "Spiran skall icke vika ifrån Juda" (1 Mos. 49:10). Han nedbad den Aronitiska välsignelsen över mig och önskade mig lycklig resa till Det heliga landet. Själv tog han en taxi hem, glad och nöjd. Jag tackade Gud för att jag just då befann mig på telefonstationen, så jag fick möjlighet att gå Hans ärende.

Om den gamle mannen fortfarande lever, har Du rivit upp hans sår. Hur många sår Du rivit upp vet Du inte och det bekymrar Dig tydligen inte. Du sade på Din TV-intervju att Du befarade att det stundade ett ödesår för Israel. Då kan jag tala om för Dig, att det har alltid varit ödesår för judarna. Läs till exempel Abrahams bok av Marek Halter. Där får du följa judarnas väg från Jerusalems förstöring till ghettot i Warszawa. Res gärna till Israel och se vad landet erbjuder. Har Du inte varit där kan jag garantera att det blir en upplevelse. Glöm inte Vaxkabinettet. Har Du sett montern med Exodus förlorar Du nog lusten att följa med på Exodus. □

SHALOM

Ulla Lindgren

Du når mig via Midnattsropet

»Någon måste lyssna på mig»

□ I den väloljade demokratin Sverige utspelas ibland händelser som bara inte får tystas ner. Som bilddramat på Dagens Nyheters förstasida i mars i år där en socialsekreterare sliter en treårig flicka ur armarna på modern.

— Någon måste lyssna på mig, säger den förtvivlade mamman till tidningen.

— Jag har försökt övertyga socialfolket om att ge mig en chans, säger hon.

Efter tre års kamp om vårdnadsrätten kidnappade hon sitt barn på en gata i centrala Stockholm.

— Det var en impulshandling, säger den 30-åriga mamman. — Jag orkade inte längre...

Efter tre dygn gick hon självmant till polisen med sitt barn som var fosterhemsplacerat sedan tre år. Där väntade en bastant kvinnlig socialsekreterare och två kriminalpoliser.

Hon riskerar nu åtal för *egenmäktighet med barn!*

När når vi smärtgränsen? När går det upp för svenska folket att detta myndighetsutövande inte är ett uppfyllande av lagen utan direkt laglöshet? När skall svenska folket ställa sig upp, visa sin solidaritet mot den enskilda människan och protestera? Säga ifrån till politiker, socialarbetare och poliser och genom opinion protestera mot denna upprustning och totala respektlöshet mot den enskilda människan? □

Kristina kramar om sin fyraåriga dotter innan hon lämnar henne på polishuset

Efter tre års kamp för vårdnaden

Mamma kidnapp

Av SÖREN LÖFVENHAFT

Hon var pressad till bristningsgränsen efter tre års kamp för att få tillbaka sitt barn. Mitt i

Dit åkte hon efter flykten med sitt barn klockan fyra i lördags. Hon promenerade tillsammans med fosterföräldrarna i närheten av Scrgels tor

unge. Det ser ut som en id kulmen närmar sig på ett ligt vardagsdrama.

AGA-RÄTTEGÅNG
Arne Imsen åtalad
27 maj i Stockholms Tingsrätt, avd 8, Flemingg 14
VAR MED OCH STÖD! • Inf tel 08-733 97 83

PRIORITERA RÄTT!

Denna viktiga maning behöver vi alla ständigt lyssna till, och pröva hur vi använder tid, kraft och medel. Här presenterar vi för dig, käre läsare, ett antal kassetter med undervisning som vi de senaste månaderna haft förmånen lyssna till på olika maranatamöten. Det gäller för en kristen att orientera sig.
Prioritera rätt – skaffa nödvändig information och undervisning. Beställ kassetterna:

Pris 30:–/st

- □ **Sekt eller kyrka** Arne Imsen
- □ **Mer än övervinnare** Arne Imsen
- □ **Varför aga?** Radio Maranata
- □ **Vedergäll Babylon!** Arne Imsen
- □ **Bedjen oavlåtligen** Arne Imsen
- □ **Herrens måltid** Arne Imsen
- □ **Guds folk** Arne Imsen
- □ **Guds rättsordning** Arne Imsen
- □ **Evangelium enligt Judas Iskariot** Arne Imsen

Namn: .....

Adress: .....

Postadress: .....

Orderadress: MRM **Box 201 34, 161 20 Bromma**

NYBYGGARANDA...

forts fr sid 11

lades ytterligare om det erövringskrig vi behöver gå in i för att få ut tidningen Midnattsropet till strategiska lokaler, o s v.

Utmaning II
TRADITIONELL KRISTEN TRO UTROTNINGSHOTAD

Därefter fick *Lars Bygdås* (f d Andersson) ordet. Efter några år borta från församlingen och tidningsarbetet, har han återvänt med större hänförelse och målmedvetenhet än någonsin:

— Jag har märkt att gammaldags kristen tro håller på att utrotas i Sverige. I *Christiannity Today* stod häromsistens en artikel om att alla skriver om att alla borde tala om att Jesus kommer snart. Men det gör de inte. De fräcka, onda andarna i samhället och kulturen får ostört bana väg för antikrist. Vi sitter fångade i en slags tystnad. En sjuk, traumatisk, neurotisk låsning har drabbat hela västvärlden. Man kan inte tala om att Jesus kommer, därför att man för 20 år sedan valde en materialistisk väg.

— Midnattsropet skriver med tyngd. Artiklarna andas beprövad sanning. Just därför att jag gjorde den fruktansvärda erfarenheten att traditionell kristen tro är utrotningshotad i vårt land, är jag här idag. De länder som av hävd haft kristet namn, håller på att ändras i grunden. Jagade av muslimer, homosexuella och jämlikhetstjänstemän, håller dessa länder, som är uppbyggda på väckelsekristen tro och danade genom bön, och som sänt ut missionärer till andra länder, på att urarta.

— Alla talar om att alla måste tala om att Jesus kommer, men ingen kan göra det. Men Maranata kan det. Den församlingen gjorde under tidigare år ett vägval som innebär att vi är fria säga att Jesus kommer.

— Det här var alltså litet om behovet av Midnattsropet. Jag vill vara med i kampen. Komvuxutbildningen jag är inne i, och min anställning inom Resos Frimurarhotell i Linköping, kan vara utan mig. Informationsutmaningen är enorm. Följa Jesus innebär uppbrott till lidande. Och jag står till förfogande.

Sade Lars Bygdås, och flyttade redan samma vecka med fru och sex barn till provisoriskt boende i Bällstalundsskolan, och markerade så uppbrottet och angelägenhetsgraden av budskapets förkroppsligande.

Utmaning III
TÄNK ATT FÅ UT EVANGELIUM I TAL OCH SÅNG!

Därefter var det dags för mannen bakom den nyss iordningställda radiostudion, *Peder Blom*, att delge sina erfarenheter och drömmar:

— Det var 1984 jag fick försmak på studiojobbet. En liten politisk grupp hyrde vid den tiden in sig i vår studio på Gamla Bro ett par morgnar i veckan, och sände radioprogram därifrån. Jag satt ofta i växeln på morgnarna då de kom. Det ville sig inte bättre än att den som var tekniker då ofta försov sig. Det slutade med att jag försökte hjälpa till. Jag visste ingenting om det tekniska, men jag gick ner i studion, slog på knappar och drog i spakar — och plötsligt blev det ljud! Vilken känsla!

— Det var som sagt en profan grupp som sände, men jag blev så gripen av möjligheten att få ut evangelium på det här sättet, och läste allt jag kom över om radioteknik.

Så har jag varit med om inspelningar av våra skivor, och gripits av det också. Tänk att få förmedla våra underbara sånger som betytt så mycket! I världen är det så fattigt och tomt. Häromdagen kom jag in på ett fik och hörde i radio senaste schlagern. 'Jag vill förföra en ängel', var budskapet som skrålade ut. Så tomt och fattigt!

— Vi har nu slitit ihop till en mixer, och bit för bit har allt lagt sig tillrätta, så att vi inte längre behöver gå ut och hyra dyr studio för att spela in.

— Min dröm är att vi får tag i ett ställe att bo på tillsammans en bit från stan. Så kan vi ha t ex hotell, tryckeri, musikproduktion, städbolag och evangelisationscenter i stan, därifrån vi kan göra punktaktioner. Vi måste kämpa för att kunna leva och arbeta tillsammans! Ungdomarna växer upp, och är ju så intresserade av olika saker — fotografering, teknik. Tänk att få tjäna Gud med sina intressen och gåvor!

Agneta Orellana berättade sedan litet om hur hon kom in i radioarbetet genom att hon började göra register över sånginspelningar i arkivet. Sedan blev hon hallåa, och så har hon allt mer växt in i ansvaret för programproduktionen.

— Flyttar ni ifrån stan, så stannar nog jag kvar och tar hand om radion! försäkrade Agneta, som upplever radioarbetet både som kallelse och inspirationskälla.

Utmaning IV
VARJE HEM HAR BEHOV VI ÄR TILL FÖR ATT MÖTA

Ulla Christensen, förälder och lärare i Pilgrimsskolan, förmedlade sedan vad hon hade på hjärtat:

— Jag minns när vi bodde i Avesta. Vi var pingstvänner och jag var så arg på tidningen Midnattsropet som droppade in i brevlådan. Det var alltså brodern Lars, som tyckte att familjen kunde behöva en påminnelse om tidsläget.

— Jag vågade inte kasta tidningen, och den hamnade i skåpet ovanför kylskåpet, som med tiden blev ganska fullt. Så kom vi på ett Maranatamöte i samband med att vi hälsade på min bror och svägerska som var med i Maranata. Då hände något.

— Väl hemma, letade jag fram Midnattsropet, och började läsa — dagarna i ända. Jag gjorde ingenting annat. Ungarna kom hem från skolan, och hemmet var en enda röra.

— Sedan blev det bara så att vi tog en byrå på taket av bilen, och åkte till Johannelund, Maranatafolkets center i Stockholm. Hade vi fattat vad det innebar då, hade det aldrig blivit av. Men jag är så tacksam för kallelsen. Detta djupa lidande, som ger *mättnad*.

— Jag har tänkt på den bild bibeln använder om hjorten som skriker efter vatten. Ve-

Vi är införsatta i en helhet!

Text: CHRISTINA EILEFORS

Varje människa, varenda en vi möter är sänd i vår väg, eller vi i deras väg. Var och en av oss som tror är införsatta i Guds rike, i hans församling. Vi här, på den här platsen på jorden är en del av Jesu brud. Tillsammans med andra Guds trogna, från andra platser, utgör vi Jesu brud. Vi är införsatta i en helhet. Oftast ser vi bara det vi har alldeles omkring oss just för stunden. Man tycker man har så mycket att stå i. Så möter vi någon stackars människa och då skyndar man sig, något besvärad av avbrottet, att ta reda på vad han/hon vill. Men fort ska det gå, man har ju så mycket som ska utföras innan dagen är slut.

Gick det inte lite *för* fort? Eller hann ditt hjärtas öra med att höra din medmänniskas SOS? Eller var du för upptagen av det timliga?

Vi måste *STILLA* oss inför Gud. Så vi inte dras med i stressen. Vi är införsatta i en helhet. Vi måste kunna se det. Gud har en plan med sitt folk: att bli människofiskare. Men då måste vi se evighetsvarelsen i varje människa vi möter.

Vilken rätt har jag till det eviga livet om jag inte förmedlar det vidare till min nästa?

tenskapen har kommit underfund med att den skriker så att ljudvågorna når vattnet som sedan returnerar dem till hjorten — som når vattnet! Vi behöver en sådan utrustning.

— När en mor hör sitt späda barn skrika, spränger det till av smärta i hennes bröst, och hon *måste* helt enkelt till barnet och amma. Vi måste i församlingen höra ropen och i rätt stund komma till rätt barn med livsinnehåll. Åh, mjölkdags igen! Vad kan det innebära? Kanske laga mat eller vara barnvakt. Ibland sinar mjölken. Då måste man intensivamma för att få igång produktionen igen! Det går inte vila sig till att fungera bättre! Amma, annars blir det farligt. Mjölkstockning, bröstböld.

— Detta lidande, denna tillfredsställelse och lycka, måste besjäla oss. Hemundervisningen, radion, tidningen är olika tjänster genom vilka vi kan vittna och nå de människor som sitter bakom de många lägenhetsfönstren i förorterna. Bakom varje fönster finns behov och lidande. Vi är till för dem! Vi har inget annat att leva för, än vara fäder och mödrar och föda och hjälpa behovets barn.

— Nu har vi hållit på i elva år med hemundervisningen. Med Guds nåd har det gått. Och vi har tvingats närmare varandra. Det är något underbart som Gud har gjort!

Utmaning V
ALLTING GEMENSAMT

Då kunde inte *Tage Johansson*, den gamle maranataveteranen hålla sig längre. Han stegade ivrigt fram, och började tala:

— Vi skulle ju tala om visioner och drömmar som vi har. Jag skulle vilja nämna och lägga fram som böneämne något som rört sig inom mig; något som kan sporra och väcka tankar hos oss, så att vi får rätt inriktning.

— Under tiden vi bott i Göteborg, har vi i gemenskapen arbetat efter de förutsättningar vi haft. Något som legat i djupet av mitt hjärta och växt sig allt starkare med tiden, är det som har att göra med storfamiljslivet. Man har ju en längtan att förverkliga det som förts fram genom åren i bibelstudierna. Om egendomsgemenskapen utifrån mönsterbilden i Apg 2. Vi har talat om att effektivt komma in i evangelisation.

— Utifrån de lokala förhållanden jag verkat i, har vi saknat en sida i församlingsarbetet. När vi tagit upp olika frågor, har de åtgärder vi velat vidtaga alltid strandat på ekonomin. Många vänner följer med en bit på vägen, men när man sedan vill ta ett trossteg och satsa, har det inte gått komma tillrätta med de ekonomiska problemen. De har haft så olika syn på tingen, eller varit alldeles för upptagna när det varit fråga om att evangelisera, o s v. Och det går ju inte tvinga fram människor. Man måste besjälas av samma vision för att kunna förverkliga något tillsammans.

— Vi har nu en vision som vi önskar ska förkroppsligas riktigt. Det här med storfamiljen är något fantastiskt. Och vi behöver ta nya steg i tro. Det är viktigt att vi handlar. Vi är kallade att utkämpa en strid. Gud har gjort sig beroende av oss. Hos Gud är makten, men det beror på hur långt vi är villiga att gå hur mycket han får uppenbara sin makt och härlighet.

— I alla sammanhang har ekonomin varit den känsligaste frågan. Här kan vi få inför världen visa en fungerande ekonomisk ordning enligt Apg 2. Det blir ett enormt vittnesbörd. Man sa ju om den första församlingen: *"Se, hur de älskar varandra!"* En underbar gemenskap och grund; att människor med vision satsar av hjärtat och fri vilja. Liksom när Israel byggde tabernaklet i öknen.

— Det finns mycket underbart att uppleva i detta att man överlämnar sig åt syskonen med allt vad man har. Man får uppleva att man tillhör en gemenskap. Jag är med i ett sammanhang som de syskon jag överlämnat mig åt också tillhör. Det är min bön och förhoppning att vi ska få mera fullödigt uppleva detta ibland oss.

— Det kommer också svåra tider. Och frågorna kommer. Är detta verkligen Guds väg? Svåra frågor. Man vill förverkliga det man upplevt tillsammans med människor man bott tillsammans med, och som delat allt till en viss gräns, men sedan går det inte längre. Vi vet alla hur djupt egoismen sitter i vårt väsen. Det förstår man först när man ska ta ett trossteg. Men att få uppleva Guds härlighet, väger mera än allt annat.

— Gud talade så tydligt till mig genom en sång. *"När modet sviktar, se upp till Gud. Hans ögon följer dig på muren"*. Jag upplevde en fantastisk tröst och bekräftelse att vi är på rätt väg i denna sång.

— Gud har en speciell uppgift åt församlingen för varje tid. När det gäller ekonomin och människans egoism kan vi som Guds folk bli till ett vittnesbörd för hela världen. Det finns en annan väg för oss, en frälsande väg i denna tid, då allt förruttnar. Därför kan vi få bli en stad på berget. I Jesu namn. Amen.

Efter detta inspirerande tal i profetisk hänförelse av beprövade kämpen Tage Johansson, fanns inte så mycket mer att tilllägga.

Per-Arne Imsen avslutade med att påminna om hur budskapet om att ha allting gemensamt enligt Apostlagärningarnas principer fördes fram med väldig kraft åren 1974—1975. Åren har gått, och vi är mera utspridda och har inte den arbetsform som under åren på Johannelund, där Maranatafolkets första kommunitet i Sverige byggdes upp. Mycket har hänt som är betydelsefullt och viktigt. Men även splittrande.

Så kommer åter den övergripande kallelsen från Jesus och gör sig påmind: *"Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare"*. Då måste livet inordna sig efter vad som är det viktigaste.

Den församlade skaran bröt därefter upp med sången:

Skåda framåt, se det da gas
nya tider börjar gry!
Riket av Guds barn skall tagas
Mörkrets härar måste fly.

Och det gick inte ta miste på tonen av pionjäranda och kamplust!

INFLATION ...
forts fr sid 12

gäller det för oss att ytterligare dra upp riktlinjerna, se om våra tält och avskilja oss för den uppgift Gud kallar oss till. *"Har icke Gud utvalt just dem som i världens ögon äro fattiga till att bliva rika i tro och få till arvedel det rike han har lovat åt dem som älska honom."*
(Jak 2:5)

Syskon, låt oss troget kämpa vidare mot det mål vi alla har att se fram emot. Älskar vi Jesus och hans tillkommelse? Har vi lämnat alla de hinder som fortfarande vill binda oss? Låt oss fästa blicken på Jesus och låta korset, som visar oss vägen genom lidande, få sin rätta plats i våra liv. Ty *den* bedrövelsen och *det* lidandet, bereder åt oss en ingång till Guds rikes härlighet, som är bestående för evig tid. (2 Kor 4:16-18)

STRIDEN OM BÄLLSTALUNDSSKOLAN

med avskrift från kommunfullmäktiges sammanträde, samt Maranataförsamlingens besvärsskrivelse till Kammarrätten, är en intressant dokumentation om auktoritärt mygel, förtal och diskriminering, samt församlingens kamp för sin juridiska rätt. Då tyvärr inte MR:s spalter räcker till för att publicera dessa skrivelser, erbjuder vi den intresserade läsaren beställa kopior av handlingarna.

Skicka **15 kronor i frimärken tillsammans med din adress,** för att täcka porto- och kopieringskostnader, så kommer de på posten!

Maranataförsamlingen, Box 20134, 161 20 BROMMA

DEN TID ÄR INTE...

forts fr sid 5

alla församlingarna då dessa var inspirerade av den helige Ande.

4. Församlingar som stänger för den helige Andes verksamhet och förkastar Andens dop med tungotal och nådegåvor ska man inte tillhöra.

5. Inte heller kan vi tillhöra församlingar eller ansluta oss till sådana som utnyttjar världsliga medel för att främja Guds verk."

Här var det helt otänkbart med några former av professionellt artisteri.

"6. Varje församling som öppnar sina dörrar för någon form av modernism är en dömd församling...

7. Det är inte heller sunt att ansluta sig till sådan som är vacklande i sin förkunnelse med hänsyn till de bibliska sanningarna..."

Vilket bekymmer Barratt skulle ha fått om han trätt fram nu! Han talar om församlingar vi ej kan sluta oss till. Han säger alltså inte *föreningar,* utan *församlingar.* Och det är värt att observera.

"Man inbjöd aldrig en icke troende till medlemskap i församlingen — icke med vett och vilja. *Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära.* Apg 5:13. *Därför var det ock utanför stadsporten, som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek.* Hebr 13:12-13.

På många platser tar de 'kristna' samfunden in medlemmar om de bara har god karaktär eller stå sig gott ekonomiskt eller har goda förbindelser i övrigt. De första kristna krävde personlig tro på Jesus och upplevde frälsning först.

'Församlingar' som öppnar sina dörrar för icke troende människor — som medlemmar av församlingen — som tillåter icke troende at blanda sig i församlingens angelägenheter och styra dessa, såsom är fallet inom statskyrkan och den romersk-katolska kyrkan, och i de förvärldsligade 'fria' samfunden, kan du icke tillhöra som medlem och bevara det ljus Herren har gett dig Du bör givetvis icke ansluta dig till dem! Guds ord förbjuder det bestämt. (2 Kor 6:15-17)"

Detta var alltså fundamentalt för församlingsgemenskap. Vidare:

"Församlingar som har barndop, kan man icke ansluta sig till. Man bör ej heller tillhöra dem, antingen man som lutheranerna döper små barn för att de skall bli Guds barn, eller som metodisterna, som döper dem därför att de är Guds barn. De första kristna församlingarna visste icke något om spädbarnsdopet, och vi måste följa i deras spår. De första församlingarna använde endast nersänkningsdop. Bestänkning eller överösning med vatten är således inget korrekt dop. Paulus säger: *I haven ju med honom blivit begravda i dopet. I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, han som uppväckte honom från de döda.* Kol 2:12

Vi bör icke ansluta oss till och tillhöra församlingar, som har ett obibliskt system. Man visste inget om påvedöme, biskopssäte, årskonferenser eller generalkonferenser, synoder eller landsråd med bestämmanderätt över de lokala församlingarna. Varje församling var oberoende och hade självbestämmanderätt över sina angelägenheter. Den ena församlingen kunde söka råd av en annan, som den insåg kompetent till att vägleda och hjälpa. (Apg 15:1-2) Under de första församlingarnas tid var apostlarnas beslut avgörande för alla församlingarna, då dessa var inspirerade av den helige Ande (Apg 15:28), och även i våra dagar skall apostlarnas bestämmelser gälla såsom församlingens grundlag. Något nytt tillägg till bibeln godkännes icke.

De församlingar som stänger för den helige Andes fria verksamhet och förkastar Andens dop med tungotal och nådegåvor, bör man icke tillhöra eller sluta sig till, eftersom de står i direkt strid med Guds ord och den helige Andes verksamhet. (Matt 3:11, Apg 2:4, 1 Kor 14:39-40)"

Barratt går så långt att han säger:

"Dragen ut ifrån henne! Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet. (Upp 17:5), men närmare beskriven är hon *mor till skökorna och till styggelserna på jorden.* Hon var *drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod* då Johannes såg henne, och han förundrade sig storligen. Hon satt på vilddjurets rygg *klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor,* men i sin hand hade hon *en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet.* Det är den avfälliga församlingen som har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttsliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning."

Det är ju klart att med det här budskapet kan man inte gå in i kyrkor som sätter sin ära i att försöka fostra fram artister, eller slipade politiker för kommun och rikspolitik.

Lewi Pethrus sa att om man verkligen vill se prov på lögnen och lögnens fruktansvärda makt, då ska man gå till politiken. En församling som arbetar metodiskt på att få fram lämpliga kandidater för det politiska maktspelet, kan inte vara någon bra miljö för enfaldiga kristna. Och så här långt går Barratt:

"Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem — här avses alla kristna samfund och institutioner som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde. Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu inte sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttsliga makt, varför de stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli till en hjärteangelägenhet också i detta avseende: *Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!*

Låt det överallt ordnas bibliska församlingar, som Guds folk kan sluta sig till! Den tid är icke långt borta, då Babylon skall falla! De som hon stödjer sig på; Vilddjuret och dess hjälpare, skall resa sig upp emot henne. *De tio hornen* skall *hata skökan och göra henne utblottad och naken och skola äta hennes kött och bränna upp henne i eld.* Upp 17:18.

Hon har förlitat sig på den världsliga makten och levt högt med vilddjurets stöd, men tiden kommer, då allt detta vill sluta med katastrof!

Namnkristendomen är dömd till undergång! Det är bara en tidsfråga när den kommer. Redan nu kan vi se hur hela den officiella kristendomen skakar på sina grundvalar i många länder."

Finns plattform för detta budskap?

Var skulle Barratt ha kunnat bära fram det här budskapet idag? Skulle det finnas någon konsekvens och logik i det här, hade han varit tvungen gå till varenda församling och säga åt människorna: Gå ut ifrån detta system! Ni har etablerat fullständigt livsfarliga kontakter med staten, och har kommit in i ett beroendeförhållande som i realiteten innebär att ni har detroniserat Gud. Ett sådant beroendeförhållande kan existera uteslutande mellan Guds församling och uppdragsgivaren, Herren Jesus Kristus, om det inte ska bli prostitution; andlig otukt — ekumeniskt, ekonomiskt och politiskt trolleri, som hör hemma i en värld där ondskans makter råder.

För att komma bort ifrån obehaget och konfrontationerna, talar vi om nödvändigheten av att älska varandra, tills dagen kommer då det inte längre finns möjligheter att spela poker med religionen, eller på annat sätt spela förklädd och maskerad. Vi är snart framme vid midnattstid, då demaskeringen äger rum. Är vi inte redo att gå in i ljuset för att där bli genomlysta och avklädda, utan fortsätter med det evigt lögnaktiga *"Jag är rik, mig fattas intet",* så går vi under.

I tidningen Dagen kan man på varenda sida läsa "Jag är rik, mig fattas intet". I ett litet ledarstick kommer ett verop, där man hör gnället som ska vara vägledande för alla som har konsumerat den slibbiga tidningens övriga innehåll. Vi måste göra klart för människorna att Dagen är ett falsarium. Den representerar ingen väckelsekristendom. Den ger sken av att vara något som den definitivt inte är. Den representerar det stora avfallet.

Det här sägs inte i hämndlystnad emot något organ. Jag tycker inte det är värt att satsa hundratals miljoner på något så urblekt och meningslöst som tidningen Dagen. Men det som har betydelse är att människorna frigörs från dess inflytande, och därför måste man tala klarspråk då tidsåldern nu med hast går mot sin avslutning, och vi får det ena profetiska budskapet efter det andra om nödvändigheten av att omvända oss. Vi måste omvända oss för att ta emot det sista nådeserbjudandet som möjligen går över vårt land och vår jord.

Man blåser gärna upp pseudohändleser som inte har något som helst värde. Det här som jag tagit upp nu har värde: Församlingens förhållande till staten, för det har med församlingens förhållande till Herren Jesus Kristus att göra. Det är viktigt att vi står honom trogna, och inte går in under sådana förödmjukande och frihetsberövande allianser som subventionerna med nödvändighet leder fram till.

Guds folk, se till att ni kommer ut ur det här förfärliga spektaklet så fort som möjligt, så att församlingen polariserar sig tydligt och klart under denna tid, då man talar ett ekumeniskt språk och vi har ett val framför oss. Gud må hjälpa oss!

ROM TRÖSTAR...

forts fr sid 7

het och vars första generation präglades av oerhörd entusiasm. Thomas rycks med och vid 19 års ålder går han med i "de fattigas" rörelse.

Efter några år som kristen vagabond stannar han upp som lärare i teologi vid universitetet i Paris 27 år gammal. Men snart bryter han upp igen och börjar sin vandring samtidigt som han tuggar på teseran huruvida man inte skulle kunna förena Aristotelse naturfilosofi med Kristi lära. Strax före sin död lägger han fram sina förödande utspel. I samband med den karismatiska rörelsen var aktiviteten stor i Rom. Man insåg givetvis faran i att präster, nunnor och lekmän ute i den stora katolska världen upplevt andedopet och tungotal i ekumeniska bönegrupper. På 70-talet var det en verklig väckelserörelse där människor i uppriktighet sökte bönegemenskap utanför alla organisationer. Roms utspel bestod i en s k fruktbar dialog med alla dem som öppnat sig för den nya rörelsen.

Under rubriken Andaktsformer skriver dominikansystern Catharina Brommé i sin bok Katolicismen (Gbers 1975):

teser, som erkänner både tron och vetenskapen, både Kristus och Aristoteles åt eftervärlden.

Femtio år efter sin död helgonförklaras Thomas av den kyrka som dittills jagat och oskadliggjort allt vad vetenskapsmän heter. År 1890 upphöjde påven Thomas grundsatser till normalteologi för hela romerskkatolska kyrkan. Så fick även den rent hedniska grekiska filosofin in en fot i kyrkan. Hon får en vidare världsbild och en ödmjukare inställning till historiens orsakssammanhang. Allt för att förleda och förföra mänskligheten.

Men vi skall även ta upp några nutida exempel på kyrkans förmåga att dra sig undan, sminka om och komma igen med ny kraft och

"Vad som tycks bli vår tids speciella böneform är den karismatiska bönen i grupper som uppstår spontant och samlar människor av skilda kategorier. ... Var och en formulerar fritt förböner, lovsång, tacksägelse. Bönen avbryts av korta, ofta improviserade sånger och bibeltexter. Bönegesterna är uttrycksfulla; knäböjningar, lyftade händer, handklappningar. — Det är en i högsta grad ekumenisk böneform."

"Men", avslutar Catharina Brommé, "är katolikerna i majoritet händer det ofta att mässan firas. Den blir då starkt präglad av den innerlighet som utmärker rörelsen, där även tungotal och 'sång i tungor' är vanliga inslag." Så långt Brommé.

Vem vet om några år kanske denna böneform blir normgivande för s k spontana samlingar i kyrkans lärosamling.

Enligt nuvarande lära mottager alla babydöpta Andens gåva efter bön och handpåläggning under konfirmationsceremonin. Biskopen smörjer den unge i pannan med en blandning av olja och balsam. Sedan tecknas korset i konfirmandens panna och man kan sedan omedelbart "gå ut i samhället eller i församlingen och tjäna i den helige Andes mångfald". Ofattbara lögner som portioneras ut till folket.

Men det handlar ju även om människor och människors gudstjänst. Vad tänker exempelvis den unge konfirmanden inför biskopen? Eller hur upplever den gamla damen i en katolsk mässa den präst som förlåter hennes synder eller förkortar lidandet för en avliden kär släkting?

Förmodligen ser man i prästen en Kristi representant på jorden. En man som med sina omätliga själsdjup och fasta karaktär blivit betrodd att förvalta och fördela Guds gåvor till människorna och det vore givetvis främmande för den sanna kristna kärleken att med våld försöka bryta denna relation och respekt för det gudomliga.

Och här hjälper endast upplysning och information men framför allt att ha någonting bättre att ge nämligen den sanna befrielsen och glädjen i Jesus Kristus.

Men nu när vi skriver 1988 är det inte längre lika aktuellt med karismatiska bönegrupper. Det är samhälls- och överlevnadsfrågor som sysselsätter mänskligheten mer än något annat. Och vi kan återigen bevittna hur katolska kyrkan följer sitt historiska mönster och kommer med nya förföriska utspel som svar på nödropen i vår värld.

När påven träder fram i massmedierna, lyfter sin hand och uttalar sitt:

— Frid vare med er, är det som om hela jordens inbyggare får gåshud. Vår nuvarande påve har verkligen lycktas. Hans statsbesök har blivit omåttligt populära och hans milda, kraftfulla ansikte blir effektfulla omslagsbilder i tidskrifter som Times, News Week och le'Express. Som något heligt i en ohelig och kaotisk värld. Påven blir de fattiga och förtryckta massornas hopp. En fadersgestalt mitt i all ångest över AIDS, överbefolkning och miljöförstöring. Kristenheten i övrigt får stå på åskådarplats när Rom tröstar och välsignar.

Närmast på programmet i detta globala spel står mötet mellan påven och en annan fredsvän; Sovjets Gorbatjov.

Men det hela är egentligen ett cyniskt spel. För vad Rom har att erbjuda är ingenting annat än samma gamla förslavande religion med riter sakrament underkastelse och helgondyrkan. På den punkten har ingenting förändrats.

1989 planerar Vatikanen ett påvebesök i Norden och Sverige. Allt tyder på att han kommer att tas emot av en samlad kristenhet. En kristenhet som i förhistorisk tid kallade sig protestanter. Ja så avlägsen ter sig kampen mot katolicismen på svensk botten. Och för den ljumme måste ju världens problem te sig oöverstigliga. Då måste man söka tryggheten i oheliga allianser. Men för den väckelsekristne finns bara ett hopp bara ett rop: Jesus tillbaka — församlingens uppryckelse.

HALLELUJA

forts fr sid 3

och härligaste möte jag varit på. Ca åtta stycken blev andedöpta. Alla bad och lovade Gud. Mötet började ca kl. 8 och slutade halv 12. Vi skulle vara tysta och ligga i sängarna kl. 11, men det gick inte att sluta. I morgon är det sista dagen och alla ska åka hem.

Rachel Hafsahl
12 år

Foto: DAVID CHRISTENSEN

Ovan t v: Efter andedopet följde dop i vatten

Ovan t h: Kamraterna ber varandra genom till andens dop.

T h: Skidföret var härligt!

Foto: DAVID CHRISTENSEN

Hei!
Jeg har vaert med på skolungdomsuken i Sverige. Det var en kjempefin uke. Jeg og mange andra fikk møte Gud der. Det var mange fine bibelstudium der også. Tage talte om tabernakle. Gunno om evangeliene, Kjell om bibelen, og Per-Arne om barn i bibelen. Vi lærte mange fine sanger der, også.

Linda Asprusten
13 år

Fred!
Jeg har vært på en skoleungdomsuke i Sverige. Det har vaert en veldig fin uke der. Vi har hatt kjempefine møter. Jeg og mange andre har blitt fylt med den hellige ånd. Vi har sett mange filmer også. Jeg syns specielt at en film var fin. Det var en film om Jesu liv. Vi så fra Jesu fødsel og gjennom alle prøvelsene han hadde helt fram til han ble hengt opp på et kors og siden tre dager stod han opp. Tenk at Jesus måtte lide så mye för oss bare for at vi skulle få kontakt med Gud. Vi burde takke og prise hans veldige navn for de store ting han har gjort mot oss.

GUD VÄNTAR VID BETEL

forts fr sid 9

där han kunde leva ett relativt anonymt liv: Egypten. Vid den tidpunkten hade detta land inte på något sätt gjort sig känt i frälsningshistorien, och hade inte heller negativa rykten eller omdömen om sig. Detframställdes vid den tiden som ett föredömligt rike.

Abraham planerade alltså för att resa till Egypten. Denna planering var väldigt viktig. För det första måste han kunna göra sig trovärdig, och göra vissa uppoffringar som för den här situationen var betydelsefulla. Hungersnöden var förfärlig. Hans situation var svår, men han hade resurser som Egypten satte värde på; framför allt Egyptens makthavare. Det är kusligt att vi har så lätt att byta ut det Gud har gett oss.

Visst är det hungerstider, svårigheter för den enskilda människan i tiden, och också för Guds verk. Frågan är dock alltid: Är Gud trofast? Kan han bevara sitt folk i nöden och igenom nöden? Eller överlämnar han åt den enskilde kristne att avgöra och fatta de beslut som är nödvändiga för existensen och överlevnaden?

Avvikelsens pris

Jag vet inte om vi tänker på hur mycket varje avvikelse egentligen kostar. Och sedan hur svårt det är att återerövra det som har gått förlorat. Avvikelserna sätter djupa spår. De gjorde det i Lots liv. Då Abraham drog med sig Lot till Egypten s, ledde han Lot in i en miljö som han inte hade några förutsättningar att värja sig emot, därför att han saknade Abrahams erfarenheter. Den livsstil som härskade i Egypten kom att sätta djupa spår i brorsonen Lot. Han började reflektera på sitt sätt, och materialisera visionerna som Abraham förmedlat till honom. Abraham hade varit tänd av visionen om staden som icke kunde vackla, den eviga staden. Den upptog hela tiden hans sinne, drog honom vidare, hänförde honom. Det var hans samtalsämne. Han såg staden och upplevde dess verklighet som om han redan vore där, och han talade om herren Jesus Kristus som om han hade umgåtts med honom och kände honom nära och påtagligt. Han talade om kommande händelser med en vision och övertygelse som smittade av sig, fortplantade sig in i Lots liv och gjorde vandringen med Abraham meningsfull också för Lot. Han beskrev staden och härligheten och skönheten så att Lot fick sina föreställningar. Och när han kom ner till Egypten, såg han någonting som möjlighen kunde ha någon släktskap med staden och landet som Abraham hade talat så mycket om. Man förstår det när man läser i Skriften att det var sådana reflexioner han gjorde: *"Då lyfte Lot upp sina ögon och såg att hela Jordanslätten överallt var vattenrik. Innan Herren fördärvade Sodom och Gomorra, var den nämlingen såsom Herrens lustgård, såsom Egyptens land."*

Lot hade fått intrycken ifrån Egypten när han var där tillsammans med Abraham. Och i Egypten hade skett ting som var mycket skadliga för hela familjen. Eftergifterna och avvikelserna kom att betinga ett enormt pris. Det var inte nog med att Abraham avvek från Guds väg, utan han fick sätta Sara i pant. Och det är väl fråga om han inte också fick sätta Lot i pant. Varför? Jo, för att komma undan hungersnöden som ju i och för sig var besvärlig. Men det som skedde när

han hade bestämt sig för reträtt, avlägsnat sig ifrån centrum och dragit ut i periferin — det var långt värre än hungersnöden. Det var en nöd av en annan karaktär, men som sannerligen medförde långt svårare konsekvenser än den hungersnöd de mer eller mindre tillfälligt hamnat i.
855.2.

Undergång bättre än kompromiss

Det bästa är när man hamnar i nöd att vända sig till Gud och söka hans ledning, och förbli i stillhet inför honom, istället för att börja konstra, manipulera och orientera sig i nya riktningar. Det är farligt att avlägsna sig från centrum, men det är lätt gjort, framför allt när prövningarna kommer, och man menar sig ha ansvar för andra människor. Det är inte för min skull jag gör så här, utan det är för att skydda och rädda mina närmaste.

Läser vi vidare, heter det i vers 11: *"Men när han nalkades Egypten, sade han till sin hustru Sarai: 'Jag vet ju att du är en skön kvinna. Om nu Egyptierna tänka, när de få se dig: 'Hon är hans hustru', så skola de dräpa mig, under det att de låta dig leva. Säg därför att du är min syster, så att det går mig väl för din skull, och så att jag för din skull får leva."*

Människan är förfärligt illfundig. Här talar det illfundiga hjärtat tydligt och klart. Abraham vill inte uttala en lögn, så det måste finnas ett annat sätt att nalkas problemet på. Det är inte tron som talar i Abraham här, utan diplomaten. Han är medveten om sin situation, och om Saras förtjänster. Han är också medveten om egyptiernas intressen. Alltsammans kan han utnyttja för sitt syfte att överleva. Månne det inte varit bättre att han gått under i hungersnöden, än inlett diplomatiska förbindelser på det här planet?

Så småningom lärde Abraham någonting som han vid den här tidpunkten inte riktigt kände till. Då Gud sade åt honom att han skulle offra sin son, var det inga diskussioner om saken eller kompromisslösningar. Det måste ha skett någonting väsentligt i Abrahams liv, för nu tänkte han inte på att rädda sonen genom egna åtgärder eller insatser. Han tog med sig sonen och gick. När de kom nära berget där Golgata skymtade och offret skulle ske, då ställde sonen frågan: *"Min fader! Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret?"*

Abraham började inget samtal med Isak för att försöka locka honom till offeraltaret. Han ledde sonen dit. Men innan han lämnade sina tjänare i närheten av offeraltaret sa han så här: *"När vi hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder."* Han såg Guds storhet, Guds härlighet och makt. Han var medveten om att om han nu skulle offra sonen, så skulle han stå upp igen. Han hade övervunnit diskussionsstadiet, och kommit in i trons vila. Han visste nämligen att Gud var mäktig att väcka upp Isak ifrån de döda.

Denna förvissning hade han inte nått fram till då han kom till Egypten, och därför vidtog han sina åtgärder. Det är förunderligt att det finns möjligheter till utveckling och framåtskridande. Men vi kan då inte framhärda i det som är galet och felaktigt; kristna och legitimera det som bevis på Guds nåd och kärlek. Att man blir bevarad i Egypten, är definitivt inget bevis på att man har Guds välsignelse. Dagen kommer då uppgörelsen måste äga rum och uppbrottet ske. Om Abraham skulle kunna rädda sig själv från en evig fångenskap, måste det till uppgörelse på en sann grund.

"Och Abram blev av honom väl behandlad för hennes skull, så att han fick får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor, åsninnor och kameler. Men Herren hemsökte Farao och hans hus med stora plågor för Sarais, Abrams hustrus skull. Då kallade Farao Abram till sig..."

Abraham var ingen vanlig asiat. Han var utrustad med gåvor och löften, men han ägde också ett personligt skydd som var alldeles enastående. Hur skulle han kunna komma till insikt? Han var tydligen så upptagen med den oerhörda tillgivenhet han mötte i Egypten för Saras skull, så han kunde inte tänka sig någonting annat än att han nu verkligen var på Guds väg. Men Guds välsignelse tar sig inte uttryck på bara ett sätt. Egypten öppnade sig för Abraham. Aldrig någon gång hade han varit så välkomnad, omhändertagen, bejublad och beprisad. Inte för sin egen skull, men för Saras skull. Sara var enastående, en skönhet. Det där känner vi igen från andra sammanhang. De två männen som kom till Sodom och hälsade på Lot, var intressanta och spännande. De representerade något som man där ville komma åt, erövra, njuta av. Det är skakande då Guds folk inte är medvetna om de värden de representerar, medan världen exploaterar dem. Det är fruktansvärt, när de förlorat ögonen för de andliga värden de egentligen har, och är nöjda med att bli erkända och applåderade av världen för sin moral och sina förtjänster, sin filantropi eller andra insatser. När man förhandlar, byter och förvärvar sig maktpositioner i tiden.

Kompromissens konsekvenser

Abraham var så betagen av den oerhörda välvilja och tillgivenhet han möttes med, så han blev helt förtrollad och paralyserad. Abraham förstod inte vilken olycka han med sitt beteende drog över Egypten. Men det måste med nödvändighet bli konsekvenser av hans fjärmande från centrum ut i periferin; etablering av kontakterna med de nya människorna och de nya idéerna, och sedan återgången till det gamla beteendemönstret. Det blev nu attraktivt genom Saras skönhet. Hon var ett utställningsföremål han nu kunde visa upp och ta sig fram med.

Det är vidrigt att se då församlingen på detta sätt utnyttjas för att förvärva positioner i världen och bli erkänd. Man tillåter att världen exploaterar och rycker åt sig det församlingen representerar.

Olyckorna måste följa på ett sådant handlingssätt. Men de drabbade inte den berusade Abraham, utan de drabbade Farao. Är det möjligen så att de hemsökelser vi nu ser drabba världen, beror på att vi har varit alldeles för lättsinniga med det goda Gud har gett oss? Månne det inte beror på det fruktansvärda svek församlingen gjort sig skyldig till, och framför allt församlingens ledare?

Abraham var ingen vanlig asiat som man kunde förhandla med; han var Guds tjänare. Och Gud hade aldrig tänkt sig att Abraham skulle hamna i Egypten. Han skulle till landet som Gud hade lovat, och staden som Gud uttagit till att bli hans. Därför måste det ske en radikal omvändelse i Abrahams liv. Han måste omvända sig och gå tillbaka till ursprunget. Omvändelsen kom på ett sätt som han inte hade kunnat ana. Nu var det inte längre Abraham som dikterade och förhandlade. Nu hade andra krafter satt sig i rörelse. Han blev reducerad. Avslöjad som lögnare av Farao.

Kan det bli värre, när världen plötsligt avslöjar sanningen om de kristna, och de visar sig vara en samling skurkar? Eftersom det har blivit vanligt ta sig fram på det sättet, så glider hela församlingarna in i halvlögnernas sfär, säljer det dyra de äger för att få fred och bli accepterade och erkända. Det beror på att de har kommit in på främmande territorier. Vad har Guds församling i världen att göra? Eller vad har Abraham i Egypten att göra? Ingenting. Varför släpar han dit Lot och Sara? Vi kan säga att han var oerfaren. Tyvärr är det inte hela sanningen. Vi kan också säga att det är allmänmänskligt. Visst är det allmänmänskligt, visst är det världsligt, men det är definitivt inte gudomligt. I bibeln står det faktiskt att Gud vill göra oss till *gudsmänniskor som beflitar sig om att göra vad gott är!* Det gör man inte med lögner eller genom att krångla sig fram eller göra raka vägar krokiga för att vinna en tillfällig vinst för att komma bort ifrån en tillfällig svårighet.

Hela den heliga historien bär vittnesbörd om samma svek, undanflykter och svepskäl, samma bortförklaringar. Rakt igenom den heliga historien möter vi detta, och när den sista församlingen träder fram med sin bekännelse inför himmel och helvete, då proklamerar hon helt fräckt om sig själv: *"Jag är rik, mig fattas intet"*. Så förblindad, förstörd och förhäxad av världen och av sin människoförgudning, att hon inte kan se någonting annat än det världen värdesätter!

En väckelse började med att Faraos hus hemsöktes. Abraham hade aldrig kommit tillbaka till Betel på egen vision och med sina egna åtgärder. Det som drev honom tillbaka, var hemsökelsen som gick över Faraos hus. Man kan hoppas att de hemsökelser som nu går över världen som håller på att rasa ihop blir en signal till Guds folk att återvända. Det finns bara en plats för Guds folk att återvända till, och det

forts sid 30

KATOLSKA KYRKAN

forts fr sid 15

vidskepelsen och skräcken för skärseld och straff var djupt rotad i folksjälen. Och Mäster Olof insåg tidigare än någon annan att folk själva måste kunna få tillgång till Guds Ord. Han börjar översätta Nya Testamentet till svenska. Kvarlevan av det katolska prästerskapet rasade: —Okunniga människor kunde ju misstolka och missbruka Guds Ord, sa de. Men Olof hade kungen bakom ryggen och arbetade träget på översättningen. År 1541 överlämnar han Nya Testamentet till folket på dess eget språk. En stor dag i Sveriges andliga historia.

Lärde folket läsa

Mäster Olof var inte bara en gudabenådad talare. Han var en mästare att enkelt och klart framställa sitt budskap i skrift. Och det sägs om honom att han genom alla sina böcker "lärt hela det svenska folket att läsa".

I sina predikningar var han skoningslös mot den romerska kyrkans villfarelser. Han hade länge plågats i sin själ över kyrkans förtryck gentemot den enkla befolkningen. Nu gick han till storms mot avlatshandel och annat missbruk. Vid ett tillfälle dundrar han: —Gud haver låtit plåga världen med tiggarmunkar såsom han i gamla testamentet plågade Egypten med gräshoppor och paddor.

Det var ju ingen hemlighet att det "fattiga" klosterfolket egentligen förvaltade oerhörda rikedomar. Mäster Olof predikade: —Man övergiver sitt eget och lever i lättja och fåfänglighet av annors mans svett och arbete. Men det var heller inte så lätt att övertyga folket. Det fanns en viss trygghet i ceremonierna och den latinska mässan. Dopet, konfirmationen och sista smörjelsen var ju ett skydd mot all den ondska som levde i folktron.

Olaus Petri frågade en dag sin mor som ännu inte övergett den gamla kyrkan "om hon förstod de latinska bönerna som var henne så kära". —Icke förstår jag dem, sa modern, men då jag hör dem beder jag andäktigt till Gud att de måtte behaga honom.

Trots alla predikningar och alla böcker som Mäster Olof producerade blev reformationen aldrig någon folkväckelse. Den katolska tron satt djupt rotad. Men svenska folket hade fått en egen bibel och hört budskapet om den personliga tron på Kristus som ett glädjens och frihetens evangelium. Mycket av romkyrkans läror och mönster behölls dock av den Lutherska kyrkan. Och det blev väckelserörelserna som några århundraden senare fullföljde reformarbetet att höja upp den kristna tron.

Guldflödet stoppades

För kung Gustav däremot blev reformationen en politisk seger. Han styrde den nya rörelsens utveckling med järnhand och var fast besluten att rensa landet från all katolicism. Guldflödet till Rom stoppades och klostren fick släppa till sina skatter. När några mycket missnöjda katolska präster försökte uppvigla landsortsbefolkningen mot kungens hårda tag slog Gustav till. Han sammankallade en riksdag i Västerås för att nå en slutuppgörelse med Rom och hade alla samhällsklasser bakom sig. Riksdagsledamöterna var dåligt insatta i teologi. Men det blev sega förhandlingar. Dagar och nätter av långbänkar.

— I fråga om den nya tron, sa borgare och bondeklassens representanter, övergår ärendet vårt föga förstånd.

Adeln däremot sa uttryckligen att "kloster, kyrkor och biskopar borde släppa till sina medel". Och adelsklassen fick igenom ett viktigt förslag nämligen att de skulle återfå alla gods och gårdar som släktingar i sin själsnöd testamenterat till kyrkan alltsedan 1454.

Riksdagen beslutade också att dra in kyrkans rätt att på eget bevåg utdöma och inkassera böter av folket.

Guds Ord i skolastugor

Som vi ser handlar det mest om pengar och makt och mycket litet om tro och religion. Någon ny lära infördes aldrig vid riksdagen i Västerås. "Den gamla, hette det i ett uttalande, skulle endast renas från människodikt!" och "att Guds Ord måtte allestädes i riket renliga predikat varda."

Trots allt fattade man följande viktiga beslut: I skolastugor läses efter denna dag evangelium ibland andra läxor, efter det är ju kristeliga skolor. Ett uttalande från Riksdagen i Västerås år 1527 som vi bör återkomma till. Men viktigast av allt: Kungen valdes nu som kyrkans högsta ledare i stället för påven i Rom. Han stärkte därmed sin egen och svenska statens ställning högst väsentligt genom att nu också vara högsta instans i trosfrågor.

Ur källorna till Sveriges Historia C. Grimberg, E. Hildebrand.

Tänk på missionen! Pg 44 10 05-6

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstalundsskolan, Bällstavägen 100, Bromma. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.30 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 20134, 161 20 Bromma
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd-torsd 8.00-8.30, onsd 19.00-20.00, sönd 8.00-8.30.
Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 95,3 MHz: Torsd 21.00-22.00.
Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz: Månd-torsd 8.00-8.30, fred 12.00-13.00, sönd 9.00-10.00.
Postgiro: 49 14 21-4

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08-37 49 00, 37 58 31
Postgiro: 48 64 65-8

TeKå Offset: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma.
Telefon: 08-37 49 00, 37 58 31

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Bällstavägen 100, Box 20134, 161 20 Bromma.
Telefon: 08-733 97 83, 08-98 28 10.

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Telefon: 019-964 72, kontor: 964 49
Postgiro: 37 50 50- 2
Mötestider: Onsd 19.30 Bön, lörd 19.30 Bibelstudium, sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)

ÖrebroBagar'n AB: Slöjdg. 29, 703 58 Örebro
Telefon: 019-11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd 20.15-21.15, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947-63 311 99, 63 300 50

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i **NORDAFRIKA** och **DOMINIKANSKA REPUBLIKEN**
Pg 44 10 05-6

DET HÄR ÄR...

forts fr sid 17

CARL-ERIK SKÅRMAN
FORTS

ställningstaganden eftersom det är politiskt valda representanter som tar ställning både i fastighetsnämnd och i kommunfullmäktige.

Vad jag förstår så blev den här saken låst i olika block?

— Ja det var ju också så här att det underhand framgått att det skulle finnas en majoritet som röstade för att Maranata skulle få köpa Bällstalundsskolan. Men efterhand utvecklade det sig i debatten så att det kom in frågor om hur man skulle ställa sig till några uttalanden som representanter för Maranata hade gjort, och det gjorde att den majoritet som fanns för att Maranata skulle få köpa Bällstalundsskolan försvann.

Och det var alltså grundat på åsikter?

— Det var beroende på framför allt uttalanden gjorda i uppfostringsfrågor som gjorde att situaitonen förändrades.

I fastighetsnämndens sammanträde tisdagen 16.2 presenterade ni ett särskilt uttalande där det kategoriskt påstås att fullmäktigemajoritetens beslut den 7 december markerar "en ny princip för kommunens fastighetsaffärer". Finns det anledning tro att den här episoden kan bi epokbildande?

— Jag hoppas verkligen inte det blir på det viset eftersom jag uppfattar att i ett rättssamhälle kan man inte ta ställning på en sån här grund.

Just detta faktum att ni satte er ner och formulerade en så klar och kategorisk skrivelse visar väl att ni hyser vissa farhågor?

— Jo, det är klart att vi är väldigt rädda för att det här ska bli epokavgörande. Vi är helt främmande för att ha såna grunder för ett ställningstagande i ett rättssamhälle. Det strider mot de rättsprinicper som vi tycker ska gälla.

Ja, ni skriver ju "Vi är helt främmande för ett sådant synsätt". Det har alltså kommit in ett synsätt?

— Vi har inte sett det tidigare, så tydligt uttalat. Här sades det ju klart ut att det var beroende på Maranatas inställning i barnuppfostringsfrågor som man inte var beredd, från vissa fullmäktigegrupper i alla fall, att tillgodose de önskemål Maranata hade att köpa Bällstalundsskolan.

Har det politiska klimatet så radikalt förändrats så att medborgarnas rättssäkerhet fortgående undermineras?

— Nej, det tycker jag inte, jag hoppas att det här är ett undantag. Sen är det ju också så att domstolar har en övergripande insyn över avtal som gjorts. Den möjligheten har ju ändå inte försvunnit vare sig för staden eller Maranata, att få avtal prövade i domstol.

Och du menar att får vi detta prövat i domstol, blir utslaget helt annorlunda?

— Jag tror inte att någon svensk domstol är beredd att ta ställning till ett avtal beroende på hur Maranata tolkar bibeltexten!

Det här aktuella beslutet drabbar ju en kristen verksamhet. Finns det anledning betrakta socialisternas utspel som ett uttryck för åsikts- och religionsförföljelse?

— Så tillvida att jag tror inte att socialdemokrater och kommunister tycker om Maranata. För egen del delar jag inte den uppfattning Maranata har i dessa barnuppfostringsfrågor, men jag tycker inte detta ska spela någon roll i mitt ställningstagande i frågan om Bällstalundsskolan. Särskilt i ett rättssamhälle krävs det att man skiljer på det ena och det andra i detta avseende.

Tror du fortfarande på en möjlighet för Maranata att köpa Bällstalundsskolan?

— Det är ju svårt bedöma huruvida det är möjligt, men jag tror i vart fall att det skulle vara den bästa lösningen.

Det särskilda uttalande ni gemensamt gjorde är väldigt klart. Jag förstår att det är ett principuttalande?

— Ja, det är det, och vi har funderat mycket på formuleringarna.

Vad var det som fick er att skriva detta ganska provokativa uttalande?

— Ja, vi har ju också tidigare uttalat oss rätt provokativt. Vi kunde ju exempelvis inte förstå Brit Rundbergs befängda uttalande i fullmäktige. Sedan sa vi ju också när det kom upp den 19 januari att vi inte kunde undandra oss skyldigheten att följa fullmäktiges beslut. Då uppdrog vi formellt åt fastighetskontoret att förhandla med Maranata i enlighet med fullmäktiges beslut. Företrädare för de partier som bildade fullmäktiges majoritet får ta initiativ till att den här frågan löses på något sätt. Det är väldigt svårt att klara ut vad fullmäktige egenligen har beslutat. Men vi tycker att det är fel att ta ställning på dessa grunder.

HENNING SJÖSTRÖM
FORTS

väg att förändras så att den politiska makten genom sina beslut underminerar rättsskipningen?

— Det finns olika vägar att få rättelse i det här fallet. Vi skall försöka alla de vägarna.

Utanför kommunalpolitiken, på riksplanet, kommer myglandet att genomskådas och rättelse kommer att ske. Det finns redan starka krafter i rörelse när det gäller den här problematiken. Jag har t ex begärt att man skall utse ett par visa män och kvinnor till en delegation där vi kan träffas och göra en korrekt uppgörelse, fri från alla politiska irrvindar.

Kan du till sist för våra lyssnare presentera din syn på det aktuella fallet Bällstalundsskolan?

— Ja, var och en måste ju få ha vilken åsikt han vill. Och när det gäller ingångna avtal och kontrakt, ska de följas efter vad avsikten var när de träffades. Men här lägger fullmäktige gärna en stor skadeståndsskyldighet på en hel kommun, bara man får chansen att genom detta felaktiga beslut uttrycka att man inte gillar det politiska eller religiösa idéinnehåll som finns hos en av avtalsparterna. Det är ju helt barockt!

SAMUEL STRANDBERG
FORTS

väl som jag ogillar Maranatas åsikt om barnaga. Men jag slåss ändå för att vi ska förbli ett öppet samhälle där alla grupper har rätt att vara och verka.

Det här beslutet innebär alltså att ledamöterna själva genom sina personliga åsikter med allt vad det kan innebära styr hur man ska behandla olika grupper?

— Ja, det är ju fullmäktiges majoritet som har sagt nej till köpeavtalet, tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen. Och det är kommunister, socialister och stockholmspartiet som stjälpt denna överenskommelse.

Det skulle alltså innebära vid valet nu i höst, att om det blir andra ledamöter på stolarna så skulle deras personliga åsikter om olika grupper kunna styra åt annat håll?

— Ja, men jag hoppas verkligen att detta är ett tillfälligt övertramp, för det är en orimlig princip i vårt öppna samhälle i Sverige att hålla på så här.

Nu står det också i slutet av skrivelsen att det får ankomma på de politiker som genomdrivit beslutet att ta ansvar för den fortsatta handläggningen.

— Det förstås, för det blir ju nu under alla förhållanden för kommunen en mycket dyrbar historia som vi hade kunnat undvika genom att gå på fastighetsnämndens ursprungliga förslag.

Men jag misstänker att det blir skattebetalarna som får ta ansvaret.

— Ja, ytterst blir det skattebetalarna som får stå för fiolerna, det är ju klart.

Välj PILGRIMSHEM

- **Lågprishotell**
- **Trivsamt miljö**
- **Rök-, sprit o drogfritt**
- **Parkering på gården**

Information o bokning:
08-733 97 83

GUD VÄNTAR VID BETEL

forts fr sid 27

är Guds hus i Betel. Abraham måste tillbaka till centrum; den plats där altaret restes. Han måste tillbaka till den plats där han offrade, där han reste sitt tält, och där det så småningom visade sig finnas en hemlig kommunikation mellan himmel och jord. Stegen som hans efterkommande fick se, var rest just i Betel. Det är symboler som talar om ett sant pilgrimsliv. Altaret, tältet och stegen. Med dessa tre symboler bekänner sig Abraham vara gäst och främling. Nomad och pilgrim. Han höll på att rota sig fast i Egypten, och det hängde på ett hår att han blev fast där. Men hemsökelserna som drabbade Faraos hus tvingade honom till omvärdering, och så orienterade han sig tillbaka till den plats där symbolerna fanns. Altaret, tältet och stegen.

Vi måste tillbaka till pilgrimslivet. Bort ifrån det Egypten som omger oss med sina influenser och som vi blivit så förtjusta i. Där vi har blivit så väl mottagna, därför att vi har erbjudit dem så mycket av våra förtjänster. Vi måste bort ifrån denna miljö, denna kurtis. Profetiska budskap hjälper inte, de når inte fram. Ty så fort profeten har talat, så sköljs hans budskap bort med andra impulser. Välgångsprofetiorna är överväldigande, framtiden utlovas bli segerrik, osv. Jo, det är nog sant, men inte på världens och våra villkor.

Hur skulle Abraham lösa sin situation, då hemsökelse kom över Egypten som ett resultat av hans svek, kompromisser och anpassning? Han måste vända tillbaka!

I nästa kapitel ser vi vad som hände: *"Så drog då Abram upp från Egypten med sin hustru och allt vad han ägde, och Lot jämte honom, till Sydlandet."* Här kommer vi in på frågan om gottgörelse.

Åter till Betel

Mycket har blivit nerbrutet, mycket har blivit förstört: tid, medel, krafter, inspiration och visioner. Hur ska detta kunna ersättas? Avvikelserna har med sig oerhörda konsekvenser, och kostar enormt mycket. Hur ska den skulden kunna betalas? Här har vi den helt utomordentliga illustrationen till vad gottgörelse innebär, och vad vi erbjuds genom gottgörelsen.

Då Abraham återvände, kom han till den plats där han tidigare hade varit — till Betel. Där restes på nytt altaret. Gud var där. Gud väntade på honom. Det var Abrahams nya tillfälle, men också Lots. Abraham tog det — Lot förstod det inte. Där, vid Betel, möts de igen på samma plats som innan vandringen till Egypten anträddes. Nu återvände de med sina sinnen fyllda av nya erfarenheter, präglade av nya upplevelser, kontakter, människor, profiler. Allt de hade samlat på sig under tiden där nere, berusade framför allt den unge Lot. Han förstod att Egypten var något för honom och hans egendom. För honom var inte Betel längre så attraktivt som tidigare. Han hade berusats, blivit uppblåst. Nu såg han möjligheterna att få Abrahams visioner uppfyllda i samtiden. Det skulle ske nu.

Där vid Betel började striden mellan Abrahams herdar och Lots. Med den bakgrund och vision som Lot nu hade, upptäckte han hur litet området egentligen var. Det räckte definitivt inte till! Och, för övrigt, varför skulle de på det här sättet behöva kämpa om territorierna, när det fanns så enorma områden. Tiden var inne för en uppgörelse och gottgörelse. Omvändelsen var nödvändig, från det Egypten som hade fångat dem båda. Men också frigörelse ifrån det, så att de inte hämtade idéer därifrån för att applicera dem på Guds verk.

Abraham böjde sig djupt. Han grät, kämpade och led över sin avvikelse, sitt svek. Men tiden var inne för upprättelse och frigörelse. Han byggde ett altare och offrade på nytt åt Gud. Så fick han åter vara med om att Gud uppenbarade sig för honom och upprättade honom.

Nu återgick han till den ursprungliga ordningen, vilket Lot inte förmådde. Det som blev en upprättelse för Abraham, kom att på ett alldeles speciellt sätt besegla Lots öde. Spåren satt kvar i många människors sinnen. De hade sett saker och ting som de inte hade mått gott av.

Det ligger ting i det förflutna som kan vara sårande, störande; skapa disharmoni och misstroende. Det finns inga mänskliga lösningar, men det finns gottgörelse vid altaret i Betel. Du måste gå till Golgata för att bli renad i sinnet och kunna komma vidare. Den gottgörelse jag här talar om är inga eftergifter; inte ens ett erkännande, utan det är fråga om en överlåtelse åt honom som är trofast, och som inte ångrar sina nådegåvor och sin kallelse.

Du kan inte dra vidare med det förflutna som en börda vilande över dig, eller som ett irritationsmoment som ständigt stör ditt andliga liv. Du måste komma ur det, och så måste du komma in i Guds vilja. Vill du dit, så är ett altare rest. Skriften säger att det finns en källa mot all synd och orättfärdighet upprättad i Sion. Den källan är Golgata källa. Därför finns det möjlighet att bli sant fri med den frihet som gör dig till segervinnare, självständig och fri så du kan vandra vidare på trons väg.

Lot fattade inte tiden, situationen, erbjudandet. Han tog med sig alla intryck han hade samlat i sitt sinne, och drog vidare för att få sina visioner befästa. Och han fick det. De blev uppfyllda, undan för undan, allt eftersom han närmade sig Sodom och Gomorra. Till sist gick det för honom som det med nödvändighet måste gå för den som framhärdar. Sodom och Gomorra förintades genom eld från höjden.

Gud kallar oss till ett överlåtelsens och gottgörelsens möte vid det altare som han reste för att frälsa sitt folk. Han vill att vi ska glömma och överge allt som hör det förflutna till. *Allt!* Inte hindras och hämmas, och verkligen inte påverkas av detta, utan möta Herren Jesus Kristus så vi kan komma vidare för att inta de områden han vill att vi ska erövra som trons folk i denna tid.

Gud gör klart för oss att vi både negativt och positivt har en enorm betydelse. Vi kan genom våra trossteg riva ner himlen över mänskligheten. Men vi kan också genom våra avsteg riva ner hemsökelser över mänskligheten.

Våra möjligheter är enorma. Därför: Låt oss församlas till honom; till den plats han bjöd oss möta honom till frälsning, frigörelse, gottgörelse och rening. Vandra inte vidare i förstenat trots. Stanna upp! Böj ditt hjärta, tillbed och omvänd dig! Gå tillbaka till det som var orsaken till att du först kom till Gud. Sök inte ersättningar! Försök inte med undanflykter! Bli ärlig och sann! Då får du glömma de andra, och söka honom av hela ditt hjärta. Han är trofast, och ska höra dig för sitt namns skull. Amen.

Visst är det förnedrande, civilministern...

men VARFÖR och FÖR VEM?

Ett dagsaktuellt exempel som dokumenterar MR:s ledare:

Den tid är inte långt borta då Babylon skall falla...

Civilminister *Bo Holmberg* uttalande följande i riksdagen den 24 mars:

— Herr talman! Jag tycker för det första att det är förnedrande för svenska kyrkan att en svensk biskop fortfarande vägrar att viga en kvinna. För det andra tycker jag att detta ur jämställdhetssynpunkt är förnedrande för kvinnorna. För det tredje är det obegripligt för vanligt folk att man i ett domkapitel inte medverkar till vigning av kvinnliga präster.

(Ur snabbprotokoll från riksdagsdebatten, 1987/99:91)

BIBELDAGAR på HUMLEGÅRDEN 12—15 maj
Jan Egil Hafsahl undervisar
Inf o anmälan, tel 019-964 72 el 963 29

PREMIÄR!

Studio MRM

Mixerbord: Soundcraft 1624
Högtalare: Fyra system, bl a Tannoy och Auratone.

Mikrofoner:
AKG »the TUBE» (världens bästa mikrofon), Neuman, Sennheiser, Shure, AKG, m fl.

MUSIKINSTRUMENT:
Piano, Topptrimmad Hammondorgel med två Leslie-kabinett, syntar: Roland D-50, Roland S-10, Roland trum-synt TR-707, Pearl Exporttrumset, el-country-akustiska gitarrer, violin, rytminstrument, m m. Dessutom tillgång till många musiker.

Bandspelare:
Multi: Ampex 16 kanaler
Master: Revox A 700

Effekter:
Lexicon Prime Time
Yamaha SPX 90 II
Roland SRV-2000
Symetrix 528 (Voice-processor/de-ess m m.)
Symetrix 525 (Gate/compressor/limiter)
Stocktronics plåt-eko,
DR compressorer m m.

SNABBKOPIERING AV KASSETTER UTFÖRES

I annexet på gården finns en högklassig TALSTUDIO med sändningsmöjligheter över 3 närradiosändare i Stockholm.

Ett tips till dig som är intresserad:
HÖR AV DIG OMGÅENDE SÅ DU KAN UTNYTTJA VÅR
INTRODUKTIONS – RABATT!

Paketlösningar med logi/mat/inspelning i samma hus arrangeras.
Mycket goda parkeringsmöjligheter!

Studio MRM

Box 20134, 161 26 BROMMA
08-98 28 10 eller 010-30 60 58
Besöksadr: Bällstavägen 100, Bromma

Livsförvandling

"Åter begav han sig ut och gick längs med sjön. Och allt folket kom till honom, och han undervisade dem. När han nu gick där fram, fick han se Levi, Alfeus' son, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: 'Följ mig.' Då stod han upp och följde honom." (Mark 2:13)

I Bibeln kan vi läsa om hur Jesus tar hand om människor, och hur förvandlande mötet med honom är; hur det löser upp, förändrar, öppnar ett helt nytt perspektiv och befriar ur de mest omöjliga situationer. Simon t ex, leddes fram till Jesus, och mötet mellan Simon och Jesus förvandlade denne Johannes son.

Blicken som Jesus riktar mot honom, förändrar honom. Bit för bit, löses han ur sitt tidigare liv, och görs till något annat än bara Simon, Johannes son. Han blir Petrus, lärjunge, efterföljare, apostel, och kommer in i meningsfull och levande tjänst. Förvandlad och förnyad möter vi honom sen i ett helt nytt uppdrag, på ett helt nytt fält.

I Markus 2 talas om hur Jesus åter beger sig ut och går längs med sjön. Så får han se Levi sitta där. En man i helt annan situation än Simon. Det här var en jude, en publikan som säkert hade det väldigt besvärligt. Han var föraktad som en förrädare och överlöpare. Han tjänade bra, hade det bra, men levde under ett fruktansvärt självförakt. Han hade förrått sitt land och sitt folk, och tog upp skatt åt ockupationsmakten.

Publikaner och syndare, läser vi om. Det var synonyma begrepp. Det var ingen skillnad mellan Matteus och övriga utstötta. Så kom Jesus. Detta evighetsavgörande möte, skildras så kortfattat, men händelsen och dagen fick oerhörda konsekvenser för Levi.

Denne publikan och föraktade man, blir när Jesus får hand om honom *Matteus* — en Guds gåva till Jesus och människorna omkring honom. Jesus tar hans begåvning i sin tjänst, och sedan möter vi honom som apostel. Han skrev sitt evangelium, som är så präglat av tulltjänstemannens noggrannhet. Allt det han lärt sig och hade, fick sättas in i Guds tjänst, och Jesus tog hand om det.

Matteus blev evangelist, och han gav oss detta Matteus' evangelium som blev en fin övergång mellan det gamla och det nya förbundet, och en underbar bekännelse och vittnesbörd om denne Jesus som hade gjort honom till Guds gåva.

Det är så välsignat att följa de här små mötena, som skulle ha gått oss helt förbi, om de inte fångats upp och nedtecknats. Vi får läsa om hur Jesus går fram, förvandlar och tar i sin tjänst så olika personligheter. Det gemensamma för dem är mötet med mannen från Nasaret — Jesus Kristus. Han går fram både vid Genesarets sjö och andra sjöar; också idag, och mötet med honom förvandlar — gör oss till något annat, ger oss en framtid i tjänst för Honom.

KJELL HÄGERMAN